CLARKDARLTON

Velká neznámá

Knihovnička Perry Rhodan 40 *Přeložil Jaroslav Kuťák*

„ Tohle už snad ani není loď, ale planeta," hlesl vyčerpaně Bull a padl do černé šachty antigravu, následován Julianem Tifflorem, zvaným Tiff. Jejich pád byl měkce zbrzděn silovým polem a změnil se v pozvolné snášení. „Někdy se mi zdá, že tady zákonitě zabloudím."

„Proto pořád ty cvičné poplachy," podotkl Tiff. „Abychom se v tom bludišti vyznali."

„Co se mě týká, já se tu asi nevyznám nikdy," ukázal zrzek Bull zuby.

Tiff přikývl, ale neodpovídal. Byli vysláni na stanici H - 35. Označení H značilo hangár, takže to muselo být někde u vnější stěny lodi.

Najednou se zastavili a zahleděli se do ozářené chodby před sebou. Nesla označení H. No, aspoň to, pomyslel si Bull a vyšel z výtahu. Kousek od něj postával nějaký technik a zvědavě vzhlédl.

Bull vykročil rovnou za ním.

„Poslouchejte, příteli, řekl byste nám, kde najdeme H pětatřicet? To víte, jsme tady noví a tak se bojíme, abysme nezabloudili..."

„Ale ale. Bully," ozvalo se nad jejich hlavami z neviditelného reproduktoru. „Odkdypak se u nás podvádí?"

Tiffem to trhlo a podíval se na Bulla, který právě udělal nevinný obličej a řekl: „Je snad fér nás šmírovat, Perry? V tomhle labyrintu chodeb, hangárů, výtahů, pater a oddělení aby se prase vyznalo. Nebuď tak malichernej, Perry..."

„To říkáš zrovna ty?" zasmál se Rhodan. „Když jsi včera řídil poplach ty, tvářil ses na nás docela jinak?!"

„Ale..."

„Žádné ale. Máte ještě dvě minuty, abyste našli oddělení H třicet pět. Potom cvičení skončí. Za půl hodiny se sejdeme u mě ve velínu. Rozuměli jste?"

„No dobře," zavrčel Bull a otočil se na Tiffa. „Pojďte, Tiffe. Přece by bylo k smíchu, kdybysme... Hele, tady už je čtyřiatřicítka. Cíl nebude daleko. Máme štěstí, kámo!"

A měli je.

Ještě před uplynutím lhůty položili dlaně na dveře hledaného prostoru a otevřeli je.

Byl to hangár.

Veliká hala byla zaplněna obrovskou koulí o průměru šedesáti metrů. Kosmická loď typu Pulec. Schopna nadsvětelného letu, mimořádně obratná, těžce vyzbrojená a opatřená energetickým ochranným štítem.

„Zaplaťbůh!" řekl Tiff. „Ani o vteřinu pozdě!"

„To jo," konstatoval spokojeně Bull. „A teď rychle do velínu. Jestli se tam nevrátíme co nejdřív, umřu hlady. Další cvičení je už za pět hodin - pokud nám do toho nevleze něco jinýho."

Jistě.

V jejich současné situaci nebylo nic vyloučeno.

^ ^ ^

Uprostřed vesmíru zaplněného spoustou hvězd se zdánlivě bez pohybu vznášela dvě kosmická monstra. Množství sluncí skýtalo pohled, na nějž pozemšťané nebyli zvyklí. Tohle bylo jiné nebe než to nad Zemí. Nacházelo se 32 světelných let daleko od ní. Šlo o hvězdné seskupení M 13 s více než sto tisíci sluncí v prostoru o průměru 230 světelných let. Mnohá ze sluncí stála tak blízko u sebe, až se na první pohled zdálo, jako by šlo o dvojslunce.

V centru tohoto hvězdného seskupení ležel Arkon, z jehož dosahu se Perry Rhodan dostal jedinou transicí. Okamžitý návrat až k Zemi se mu však zdál riskantní.

Pluli vesmírem v ukořistěné lodi. Podobala se STARDU-STU, ale byla téměř jednou tak velká. Její průměr jednoho a půl kilometru z ní dělal to největší, co kdy Arkonidané vytvořili. GANYMED se svými více než osmi sty metry délky a dvěma sty metry výšky vedle ní vypadal jako žížala. Proto Rhodan pokřtil novou obrovitou loď TITAN.

Ukořistili ji novému vládci na Arkonu - centrálnímu počítači, který se dával nazývat Velkým Koordinátorem, a který teď představoval velké nebezpečí pro celou Galaxii, neboť nerozlišoval mezi dobrem a zlem, spravedlností a bezprávím, a jednal jenom podle starých pravidel kolonizace vesmíru.

Rhodan se opíral zády o stěnu a pozoroval své nejbližší spolupracovníky a přátele.

Byli tu všichni - oba Arkonidané Crest a Thora, jednotka mutantů i myšob Gucky, mimozemšťan, který se k Perrymu připojil na jedné z výprav. Myšobem ho nazvali proto, že se podobal kříženci myši a bobra.

„Jestli se nepletu, jsme tu všichni," zapištěl Gucky. „Nemohli by smě už konečně začít? Rád bych věděl, kde vlastně jsme a co máme v úmyslu."

Bull se zašklebil a dloubl Tiffa do žeber. „Dobře, že tu máme Guckyho, aspoň nemusím klást hloupý otázky já..."

Rhodan se na myšoba usmál a Bulla obdařil káravým pohledem. Teď nebyl čas k obvyklým rozepřím.

„Situace je vám patrně dobře známa," začal věcně. „Rudé obří slunce není zaznamenáno v žádném z pozemských atlasů. Zatím jsme zjistili, že kolem něj krouží patnáct planet. Většina z nich je obydlena. Nejsme si jisti, ale zdá se, že čtvrtá planeta bude hlavním světem. Dosud si nás nikdo nevšiml, což je při zdejším provozu téměř zázrak."

„Provoz?" podivil se Tiff.

„Provoz, přesně tak. Nezapomínejte, poručíku, že se nacházíme v centru veliké hvězdné říše. Ty tři světelné roky k Arkonu vlastně nic neznamenají. Nikdo si nevšiml, že jsme utekli právě sem proto, že všude kolem probíhá spousta transic. Jsme tu v klidu a proto považuji za správné, abychom i nadále pokračovali ve výcviku mužstva, alespoň do té doby, než se rozhodneme pro návrat k Zemi."

„Proč tady musíme trčet? Nesplnili jsme snad svoje poslání a nepokusili se odvézt Cresta a Thoru na Arkon, po kterým tak strašně toužili? Zeptej se jich, Perry, jestli tady chtějí setrvávat... Jen se to tu hemží dekadencí a nepřátelskejma robotama."

Thora chtěla něco říct, ale raději pomlčela. Takže si Rhodan vzal znovu slovo.

„Ty myslíš, že jsme splnili naše poslání, Bully? Já tedy ne. Co jsme zjistili? Vládne tu chladný počítač. A dělá chyby. Takže jsme zjistili, že je s ním možné úspěšně bojovat. Ale co ještě víme? Víme vůbec, jestli náhodou neposlal nějaký křižník proti Zemi, aby ji zničil? Možná zná i naši současnou pozici, kdo ví? Možná nás prozradili galaktičtí obchodníci? Podle mě teď máme volbu mezi dvěma možnostmi - pokusíme se nějak dorozumět s Velkým Koordinátorem, nebo se vrátíme k Zemi, jen co dokonale poznáme naši novou loď a naučíme se ji perfektně ovládat."

Thora řekla: „Určitě tu nezůstaneme dlouho neobjeveni. Tuhle loď jsme ukradli, a nemyslete si, Perry, že nám to; jen tak projde. Počítač brzy zjistí, kde nás má hledat."

„Za jak dlouho?"

„Za pár dní, možná i týdnů. To záleží na tom, kde začne hledal. Závisí to i na obyvatelích této rudé sluneční soustavy. Mimochodem, slunce se jmenuje Voga a má opravdu patnáct planet. Čtvrtá planeta je hlavní a nese jméno Zaliter. Zaliterané byli vždy vzornými poddanými impéria. Netuším, proč by se na tom mělo něco změnit."

„Zaliter je kyslíkový svět?"

„Jako většina obývaných planet. Kromě toho byl Zaliter před pěti tisíci lety osídlen Arkonidany. Takže Zaliterané jsou našimi přímými potomky. B Úzkost Arkonu mluví pro jejich loajalitu."

Rhodan ve slovech Arkonidanky přeslechl nevyslovenou hrozbu. „My netušíme, zda se tu něco změnilo," řekl opatrně. „Pomyslete, Thoro, co všechno se za posledních třinácť let stalo na Arkonu. Vaše vládnoucí dynastie padla a je už jen trpěna jako někdo, kdo zklamal. Nemyslíte, že se něco podobného mohlo odehrát i na Zaliteru?"

„Pak by Zaliter dávno neexistoval," odvětila suše Thora.

Crest přikývl.

„Thora má pravdu, Perry. Pak už by Zaliter neexistoval."

Bull to nevydržel.

„A proč by ne?" chtěl vědět. „Přece mi nechcete tvrdit, že by jim letargický, líný Arkonidani nějak ublížili? Dyť se nezvednou z pohovky!"

„Jistě," pousmál se Rhodan hořce, „zato centrální počítač je schopen všeho. Je mi líto. Bully, ale Thora má pravdu. Pokud Zaliter existuje, můžeme si být jisti, že Zaliterané jsou nadále věrnými služebníky Arkonu." „Noa?"

„To znamená, že v případě kontaktu musíme být velice opatrní. Mně jde hlavně o to, abychom získali důvěru centrálního počítače."

„Cože?"

„No dobrá, prozatím by nám stačilo, kdyby nás uznal za věrné sluhy impéria. Směl bych si ponechat loď a mohl bych se bezstarostně pohybovat uvnitř říše. Země by byla mimo nebezpečí a nakonec by se ocitla pod nepřímou ochranou Arkonu."

Plukovník Freyt si ulehčené oddechl.

„Myslím, že vás pomalu začínám chápat, Perry."

„To mě těší, plukovníku. Takže už jistě taky chápete, proč stále naléhám, abychom perfektně poznali novou loď. Kdyby mělo dojít k rozhodnutí, TITAN musí být dokonale připraven. Zatím ale ještě pořád narážíme na potíže. Včera jeden ze spojařů zabloudil tak dokonale, že jsme ho našli až po čtyřech hodinách. TITAN je obrovský. Teoreticky by se na něm dalo přepravit veškeré lidstvo, kdyby se na sebe namačkalo jako herinci."

„Teoreticky!" zavrčel Bull. „Ovšem ani teoreticky nemůžeš počítat s tím, že uzavřeš přátelství s počítačem."

„Každopádně se o to musíme pokusit dřív, než ho napadne, aby proti Zemi poslal křižník řízený roboty. Jistě, máme tam majory Deringhousea a Nyssena,. kteří by dokázali svou mateřskou planetu bránit, ale copak víme, jakými zbraněmi by na ně roboti zaútočili?"

„Nemyslím," namítla náhle Thora, „že by počítač znal pozici Země."

Rhodan zvedl obočí.

„Jak to?"

Na okamžik jejich pohledy splynuly. Rhodan cítil, jak mu po zádech běhá mráz. Od chvíle, kdy přiletěli na Arkon, už mezi nimi nestála ta neviditelná oddělující stěna...

„Počítač by došel k jiným závěrům. Možná by se vás rozhodl zabít, Perry. Nevím přesně proč, ale pozici Země nezná."

„To by pro nás znamenalo strategickou výhodu," konstatoval plukovník Freyt.

Rhodan přikývl.

„Správně, plukovníku. Mimochodem, můžete se vrátit na palubu GANYMEDU." Pak se obrátil na Thoru: „Jak vypadají ti Zaliterané?"

Na chvíli se zamyslela.

„Pocházejí z Arkonidanů, takže vypadají podobně jako my."

„Znám bytosti, které taky vzešly z Arkonidanů, ale svým předkům už nejsou moc podobné."

„Jistě, ale Zaliterané se od nás liší jenom téměř rudohnědou barvou kůže a měděné zbarvenými vlasy. Jsou vysoce inteligentní, ovládají kosmické lety a nechovají se zdaleka tak dekadentně jako můj vlastní národ."

Rhodan Thoru pozorně poslouchal a nakonec se zeptal: „Vidím v tom určitý rozpor, Thoro. Když jsou Zaliterané tak inteligentní a zdaleka ne tak dekadentní jako Arkonidané, proč jsou stále jejich věrnými poddanými?"

Přes Thořinu tvář přelétl stín.

„Už jsem vám přece řekla, že Arkon je tři světelné roky daleko a centrální počítač nezná slitování. Zaliterané si to plně uvědomují. Nikdy by se neodvážili proti Arkonu otevřeně vystoupit."

„Chápu," přikývl Rhodan, ale v duchu si myslel něco jiného. Možná že v Zaliteranech najde spojence.

John Marshall vykročil a hlásil se o slovo. Byl to telepat, patrně zachytil nějakou informaci. Od koho? Od mutantů na palubě TITANU?

„Co je, Johne?"

Vtom vyskočil i Gucky a ostře zapištěl: „GANYMED! Vzdaluje se od nás!"

Marshall jen přikývl, jak byl překvapen. Snad na okamžik zapomněl, že ve velínu není jediným telepatem.?:

„Co se děje?" zvolal plukovník Freyt, který jako kapitán druhého křižníku musel vědět, že jeho loď krouží stejně jako TITAN na oběžné dráze kolem Vogy. „GANYMED se přece nemůže vzdalovat, dokud nebude mít zapnuté agregáty!"

„Ale vzdaluje se," trval Marshall na svém. „Zachytil jsem myšlenkový impulz jednoho z důstojníků. Každou chvíli se vám ohlásí."

Netrvalo ani tři vteřiny a interkom zabzučel.

Rhodan skočil ke spínači a aktivoval spojení. Na obrazovce se vynořila starostlivá mladá tvář.

Plukovník Freyt si stoupl k Rhodanovi.

„Co se stalo, poručíku Martine? Jak se můžete vzdalovat od TITANU, když..."

„Vy to víte?" zarazil se mladík, ale hned pochopil. „Aha, mutanti... Ano, pane. GANYMED opustil oběžnou dráhu a blíží se k rudému slunci. Nechápu to, nemám žádné vysvětlení a žádám vás o instrukce..."

„Okamžik!" zvolal Rhodan a aktivoval další obrazovky. „Nejdříve musíme zjistit, oč vlastně jde. Možná je to jen nějaký klam..."

„Žádný klam, pane!" zvolal poručík Martin zoufale, protože mu nechtěli věřit. „Opravdu se od vás vzdalujeme!"

Rhodan neodpovídal a kontroloval údaje.

GANYMED se vskutku poměrně rychle vzdaloval k obřímu slunci. TITAN však nadále zůstával na stejné oběžné dráze.

„Nic nepodnikejte!" rozkázal Rhodan poručíkovi. „Chovejte se zdrženlivě, dokud nedostanete nové instrukce. Rozuměl jste mi?"

„Ano, pane," odpověděl poručík Martin, ale zdálo se, **že** by raději rozumět nechtěl.

Rhodan se otočil na Bulla.

„Zkontroluj všechno a zjisti, zda TITAN neopustil oběžnou dráhu kolem Vogy. Pospěš si..."

„TITAN?" vykoktal Bull. „Myslíš snad GANYMED, ne?"

„Myslím TITAN!" zopakoval Rhodan důrazně. „Už jsi někdy slyšel o optických klamech při relativistických změnách, starý brachu? Obyčejným okem nic nezjistíme. Je mi divné, že se k Arkonu nepohybujeme my, ale naše druhá loď. Chápeš?"

Ve velínu nastalo tísnivé ticho. Zdálo se, že ho pochopili.

^4-,^

Výpočty jednoznačně prokázaly, že se TITAN dostával díky neviditelným silám z dosahu rudého slunce. Zato GANYMED plul stále po stejné oběžné dráze.

Rhodan přikývl, převzal Bullovy informace a zapnul palubní rozhlas.

„Pozor všem! Pravděpodobně jsme se dostali do vlivu silného tažného paprsku. Protože plujeme směrem k Arkonu, lze předpokládat, že vysílač paprsku musíme čekat někde tam. Všichni na svá místa. Je možné, že na nás každou chvíli někdo zaútočí. Pět Pulců obsadit a připravit ke startu." Vypnul a spojil se s velínem GANYMEDU. „Poručíku Martine, vaše situace zůstává nezměněna. Nic nepodnikejte. Dokud bude plukovník Freyt na TITANU, velíte GANYMEDU vy. Prosím, potvrďte."

„V pořádku, pane."

Bull seděl ve druhém pilotním křesle před navigačními kontrolkami. Nespouštěl oči z obrazovky, nasměrované na Arkon. Pravděpodobně každou chvíli počítal s arkonidskou bojovou flotilou.

Thora a Crest vypadali bezradně. Ostatní se polohlasem ba-

vili o nové situaci. Jenom Guckyho nebylo nikde vidět. Zase jednou opustil tiše velín, aby šel svou vlastní cestou.

Rhodan zapnul pohony lodi a vší silou se snažil vymanit z vlivu tažného paprsku, nicméně hned první, ale pak i následující navigační údaje potvrzovaly, že to není nic platné. Vzdalovali se od Vogy směrem k Arkonu.

„Počítač je silnější než my. Takže?"

Plukovník Freyt přišel s prvním nápadem: „GANYMED je volný. Možná by se nám tam podařilo doletět na palubách Pulců."

Rhodan zvolna přikývl.

.Jistě, to by mohlo znamenat záchranu, ale zároveň bychom ztratili nejcennější loď vesmíru. Myslím, že ji lidstvo nutně potřebuje v zájmu své vlastní bezpečnosti. Copak se jí můžeme tak lehkomyslně vzdát?"

„Co když ale padneme do moci počítače?" naléhal Preyt. „K čemu nám pak bude loď?"

„K ničemu," přiznal Rhodan. „Já ale nemám v úmyslu vzdávat se dobrovolně. Musí přece existovat možnost, jak Velkého Koordinátora přelstít. Každopádně se mu chci znovu postavit ve chvíli, až budu mít v ruce trumf."

„Trumf?"

„Přesně tak! Musí mě uznat a hotovo!"

Freyt neodpověděl. Mlčky zíral na obrazovky a uvědomoval si, jak se Voga zmenšila. Rychlost TITANU podle toho musela řádně vzrůst.

Z GANYMEDU bylo mezitím vidět jenom slabý bod.

Najednou Tiff poznamenal: „Bylo by možné změřit záření, které vychází z toho počítače?"

Rhodan na něj tázavě pohlédl.

„Jak to myslíte?"

„Kdybychom je změřili, možná bychom zjistili, zda nás zachytil čistě náhodou, nebo zda znal naši polohu předem."

Rhodanova tvář se rozjasnila. Přátelsky se usmál a obrátil se na Bulla.

s,Co na to říkají přístroje?"

O dvě minuty později to už.;věděl. Intenzita tažného paprsku, se dala změřit.

Spojení s GANYMEDEM bylo dílem okamžiku. I tam naměřili stejně silné záření, jenom s tím rozdílem, že na ně nepůsobilo. A to byl rozhodující element. V.

„Dobrá, teď tedy víme, že náš TITAN reaguje na vůli vševědoucího počítače, nicméně GANYMED ne," konstatoval Rhodan. „Podle všeho tedy musí být na palubě naší lodi nějaké zařízení, které i do vzdálenosti tří světelných let reaguje na impulzy počítače. Musíme je najít a zneškodnit."

Podíval se na plukovníka Freyta: „Takže co myslíte, Freyte, pořád ještě jste zastáncem názoru, že by bylo nejlepší tuhle skvělou loď ponechat jejímu osudu a prchnout z její paluby?"

^ . ,. . ;>,,

„Dobrá, měli bychom se ji pokusit zachránit pro nás/přiznal Freyt. „Bylo by to milé, kdyby nám zůstala."

Rhodan se usmál, ale rychle zase zvážněl, když dostal další Bullovo navigační hlášení. Rychlost TITANU se mezitím zdvojnásobila.

„A jak najdeme to zatracený zařízení?" namítl zlostně Bull. „Na lodi, na který bloudíme jako v pralese..."

„Protože konvertory pracují, můžeme ho hledat jenom mezi halami s pohonnými agregáty a vnějším prostorem," odpověděl Rhodan. „Tím je velmi jasně vyznačena zóna, ve které musíme hledat."

Rozhlédl se.

„Kde vlastně vězí Gucky?"

Teprve teď si toho všimli i ostatní. Ani John Marshall nezachytil žádné myšobovy impulzy.

„Možná, že sedí na...," začal Bull, ale hned zase přestal,

když se podíval na Thorii. Pak se zašklebil. Představa toho, co chtěl říct, mu připadala velmi směšná.

„Možná, že by nám pomohla Anně Sloaneová," navrhoval Marshall. Anně byla další telekinetka na palubě lodi. Bohužel však neměla technické nadání jako Gucky.

„Gucky nám přece nemohl zmizet navždy," odpověděl Rhodan a pak přikývl. „Dobrá, Marshalle, dojděte pro Anně."

John se vrátil za deset minut a tvářil se nepopsatelně hloupě. I přes vážnost situace se Bull pásl na jeho zjevu, ovšem svůj názor si nechal pro sebe. Rhodan se překvapeně zeptal:

„Co se stalo? Vypadáte, jako by vám někdo ukradl svačinu?"

„Anně Sloaneová - nebyla u sebe. Gucky ji před deseti minutami odvedl. A vzal s sebou i Wuria Senga."

Sengu byl Japonec, který díky mimořádným vlohám viděl přes jakoukoliv pevnou hmotu.

„No vida," řekl Rhodan a vůbec přitom nevypadal zklamaně. „Takže jsou někde na cestách. To je Guckymu docela podobné. Zase jedná na vlastní pěst."

„Ale jak se mohl dozvědět, oč jde?" podivil se Freyt. „Když jsme rozebírali ten problém, byl už dávno pryč odtud?"

„Je taky telepat a docela určitě sledoval naši debatu na dálku. Takže se rozhodl, že udělá nejnutnější kroky hned a sám. Nu, myslím, že můžeme v klidu vyčkat, s čím se vrátí. A nebude to podle mne ani moc dlouho trvat..."

Rhodan měl pravdu.

Bull vstal a zrovna se chystal promluvit s Freytem, když se uprostřed sálu něco zatřpytilo a Gucky teleportoval do velí-nu. Ťapavě pak přešel k Bullovu křeslu a vyhoupl se do něj.

Rhodan trpělivě čekal, zatímco Bull v pozadí zatínal pěsti. Gucky se otočil a ukázal levou packou ke stropu.

„Ten přístroj byl těsně pod vnějším prstencem a byl hermeticky uzavřenej. Potřebovali bychom měsíce času a ty nejlepší přístroje, kdybychom se k němu chtěli dostat normální ces-

tou. Ovšem společně s Anně se nám ho podařilo vypnout a zablokovat," zašklebil se Gucky. „Bylo to možný jenom telekinetickou cestou. Myslím, že s ní stavitelé lodi moc nekalkulovali."

„Dobrá práce," pochválil ho Rhodan a pohladil myšoba po zátylku. „Někdy si myslím, že bez tebe bychom byli ztraceni."

Gucky se přestal přívětivě šklebit a otočil se na Bulla: „Já ti hned ukážu, kdo z nás dvou je větší pokrytec. Zasloužíš si další lekci!"

A než mohl kdokoliv něco namítnout, Gucky se rozběhl k Bullovi a vmžiku zmizel z velínu i s ním.

Plukovník Freyt vypadal zaraženě.

„A co je zase tohle?"

Rhodan se usmál.

„Na to si musíte zvyknout, plukovníku, Gucky a Bull jsou nejlepšími přáteli, ale nechtějí si to přiznat. Jak znám myšoba, uštědří Bullovi výchovnou lekci, aby měl na pár dní pokoj... Aha, výsledky," změnil téma a prohlédl si obrazovku. „Už jenom volný pád. To je dobré."

Opět zaječely impulzní konvertory, ale tentokrát už ne bezúspěšně. Během několika vteřin se divoký let lodi k Arkonu zastavil a TITAN se pohnul opačným směrem. Za další dvě minuty spatřili na obrazovkách GANYMED.

Cestou tam se stala už jenom jedna podivná událost, ale všichni zúčastnění o ní pomlčeli - to když jeden z techniků míjel dveře jedné z tisíců malých místností a uslyšel za nimi tlumené volání o pomoc. Odemkl ji, protože byla zamčena zvenčí, a našel tam Bulla.

Zrzek se však se svým nedobrovolným zajetím a hlavně S tím, jak se do něj dostal, nikomu nepochlubil.

Podle všeho se zdálo, že TITAN ještě stále nikdo z Arkonu neobjevil.

Rhodan si mezitím představoval, co se na Arkonu asi stalo. Centrální počítač určitě vyhlásil poplach. Všechny bojové síly dostaly za úkol okamžitě hlásit, kdyby narazily na kosmického obra. Přímý útok proti němu se patrně nedoporučoval, protože počítač dobře věděl, jak nenapadnutelnou lodí ukradený křižník, pokud se nachází pod zkušeným velením, je. Takže Rhodana už jistě uznal jako schopného kapitána.

Tím bylo zahájeno největší pátrání v těchto končinách Mléčné dráhy.

Rhodan nadále vyčkával. Dokud ho neobjevili, měl dostatek času k přeškolování mužstva. Teprve až se posádka perfektně vyzná ve svých úkolech, bude moci plánovat další akce a případný návrat na Zemi už nebude problémem. ;' i.

Ještě předtím však chtěl docílit něčeho jiného - **musel** centrálnímu počítači dokázat, že je přítelem impéria, i /

Přicházely další zprávy o transicích v dalekém a přece tak blízkém okolí.

Bull, který se už zotavil z nepříjemnosti s Guckym, si přejel rukou přes čelo a poznamenal: „Sakra, proč tady pořád trčíme? Pojď, zmizíme odtud. A(si o nás ten zatracenej počítač myslí, co chce. Hlavně že se dostaneme mimo jeho dosah."

„Teprve až mi prozradíš," usmál se Rhodan chladně^ .Jak daleko jeho moc sahá." • -

„No, hvězdný seskupení má v průměru dvě stě třicet světelnejch let, takže bych řek, že by mu to mohlo stačit."

„Ale podle všeho to asi nestačí. Bully. Bezpečnost impéria je pro něj na prvním místě. Jsem přesvědčen, že dosah takového počítače nelze měřit světelnými lety. Dále jsem přesvěd-

cen, že je schopen odtud okamžité zničit Zemi, kdyby to považoval za nutné - a kdyby znal její polohu. Už začínáš tušit, v jakém jsme nebezpečí?"^

Bull vypadal vyjeveně, ale přesto odporoval: „ Čeho docílíš tím, že tu zůstaneme? Proto přece nebude; .mít větší ohledy. Nezapomínej, že jsme mu ukradli loď!" -;;

„Kdybychom mohli dokázat, že se tak stalo pro dobro impéria, počítač by se takové logice jistě nebránil. Ovšem -museli bychom mu to dokázat."

„A jak to hodláš udělat?"

Než Rhodan stačil odpovědět, přišel do velínu spojař.

„Pane, zapněte si optické zaměřovače. Od systému Voga se k nám blíží kosmická loď."

Rhodan reagoval bleskově. Zapnul obrazovky a teprve pak se spojaře zeptal: „Jenom jedna loď? Jak je velká?"

„Nemyslím, že by znamenala nebezpečí, pane. Není delší než sto metrů. Za půl hodiny by tady měla být." :í'

„Díky," odpověděl Rhodan. „Dávejte na ni pozor a hlaste mi, kdyby nám něco odvysílala." <•

Spojař odešel a Rhodan si na obrazovkách prohlížel cizí torpédovitou loď. Bylo jasně vidět, že se za jejími okny svítí, takže se hosté nemínili tvářit tajemně. O tom svědčil i jejich přímý kurz k TITANU.

Bull přimhouřil oči.

„Vypadá to, že dostaneme návštěvu. Co když si myslí, že jsme lodí impéria?"

„O ukradeném křižníku se už určitě všude vyprávělo," souhlasil Rhodan a informoval GANYMED. „Kapitán cizí lodi jistě ví, s kým má tu čest, a tím spíš mě jeho chování zaskočilo."

„Jsem na něj zvědavej," přidal se Bull.

Na obrazovce se objevil plukovník Freyt.

„Na každý pád se připravte na obranu," rozkazoval mu Rho-

dáš..„Ale počkejte na můj rozkaz. Cizince zničíte pouze? v případě ohrožení vlastního života, jasné?"

„Jasné - útočit pouze v případě nouze!"

Rhodan vypnul spojení. Na Preyta se mohl spolehnout. Pak se spojil s místností mutantů.

„Tady velín," řekl. „Marshalle, buďte všichni připraveni. Pošlete mi sem Ralfa Martena a Guckyho, ale pospěšte si. Konec."

•„Nač Ralfa Martena?" divil se Bull. „Chceš snad cizince navštívit?"

„Proč ne?" odvětil suše Rhodan. Ralf Marten byl mutant, jehož hlavní schopností byla možnost opustit své ego a proniknout do někoho jiného. Pak byl schopen dívat se očima dotyčného a slyšet jeho ušima.

Za pár minut byli oba pozvaní ve velínu.

„K TITANU se blíží cizí loď," vysvětloval Rhodan, protože Marten nebyl telepat. „Chci vědět, kdo je na palubě a co chystá. Gucky, ještě jsi nezachytil žádné impulzy?"

„Ale ano, zachytil, ale jsou divný... Nerozumím jim." i „Žádné jasné myšlenky?"

„Jen některé, ale i ty jsou překryty silnými impulzy tak, že jim nerozumím. Mám teleportovat? Ta loď už je dost blízko."

Rhodan se však otočil na druhého mutanta: „Martene, pokuste se podívat na palubu té lodi..."

Ralf Marten se uvelebil v křesle a zavřel oči. O pár vteřin později mrtvě strnul, jenom slabě dýchal a pulz měl takřka hmatný.

Jeho duch už mezitím setrvával daleko odtud na druhé lodi.

Gucky si povzdechl a soustředil se na příjem myšlenkových impulzů. Drahnou chvíli to bylo stejné jako předtím, ale pak pocítil něco jiného...

Něco totiž opatrně sahalo po jeho vlastním mozku - váhavě, jakoby slepě a náhodně. Zarazil se a okamžitě se zablo-

koval. Cizinec dál ohmatával jeho mozek, zdálo se, že nic nenašel - a zmizel.

Teď už Gucky věděl, na čem je.

„Na cizí lodi," řekl zamyšleně, „jsou Esperové. Telepati a slabí sugestoři. Mohl jsem si to myslet."

Rhodan tím byl překvapen.

„Thora se nezmínila, že by Zaliterané měli nějaké podobné vlastnosti. Jsi si jist, Gucky?"

„Docela jistý, Rhodane. Můžeš mi věřit, protože se mi jeden pokusil vniknout do vědomí. Ale byl jako slepý. Esperové dokáží uplatnit své vlastnosti jenom tehdy, vidí-li svou oběť."

„Musíme počkat, až co nám řekne Marten. Už se hýbe."

Ralf Marten tiše zaúpěl a otevřel oči. Vypadalo to, jako by se probouzel ze sna, který v žádném případě nebyl příjemný.

„Zaplaťbůh!" řekl tiše. „To jsem nečekal."

„Rychle," naléhal Rhodan. „Informujte nás. Už nemáme moc času."

Marten přikývl.

„Viděl jsem je. Vypadali jako my, jenom měli načervenalou pleť a měděné vlasy. Jejich tváře nejsou zlé a myslím, že ani vůči nám nechovají žádné zlé úmysly. Ale to není to, co mě vyděsilo - jak by taky mohlo? Všecko mi připadalo jako rozmazané, jako bych plul v nějaké nádobě s vodou..., nebo v těle, do kterého jsem vnikl. Pokoušel jsem se tedy poznat sám sebe - respektive tělo, z něhož jsem se díval, ale nešlo to. Byl jsem jako ryba v akváriu. Možná jsem jí opravdu byl. Lidé, kteří chodili kolem, si mě nevšímali. Asi jsem zvolil tělo nějaké zcela bezvýznamné osoby. Ale můžu se tam vrátit a podívat se..."

„Počkejte, Martene, to nebude nutné," zadržel ho Rhodan. „Prozatím mi bude stačit, když budu vědět, že na nás nechtějí zaútočit. Gucky, něco nového?"

„Na palubě jsou Esperové,"; zopakoval myšob.docela zřetelně cítím, jak se mi snaží něco vsugerovat Ale i jejich pokusy jsou ubohý..."

Rhodan se podíval na obrazovku. Cizí loď se .stále blížila, až nakonec úplně zastavila a byla jen deset kilometrů od TITANU. , . . , ; •..;, -.i^.^- •¡,^"

Do velínu vstoupil spojař. , ;.

„Vysílání z cizí lodi," hlásil. „Kapitán žádá o povolení *vštípit na naši palubu."* ... ; ;„

Rhodan jen chvilku uvažoval, a pak přikývl. ,<

„Dobrá, dejte mu svolení. Ale musí přijít sám, bez doprovodu. Vstoupí v sedmnáctce, nechtě vstup osvětlit, aby ho našel."

Spojař zmizel.

Rhodan se otočil na Guckyho.

„Ty se vrať k mutantům. Buďte pořád připraveni. Hlídejte všechny pokusy Zaliteranů, pokud se budou snažit dostat nás pod svou mentální kontrolu. Marshall ať přijde za mnou do velínu. Jakmile jejich kapitán přijde k nám, teleporteři Čubaj a Kakuta ať se podívají na palubu cizí lodi. Pokud možno nepozorovaně. Rozuměls mi, Gucky?"

Cucky sklouzl z křesla a postavil se. Takhle byl téměř půldruhého metru vysoký. Když zasalutoval, vypadalo to směšně, ale Gucky přitom cenil řezáky, takže bylo jasné, že se vojenským chováním baví.

„Všemu jsem rozuměl, pane!" zapištěl a odhopsal jako králík. Ralf Marten ho následoval.

Rhodan do velínu zavolal Thoru a Cresta a s Bullem a Marshallem čekali na návštěvu cizího kapitána.

^ ^ ^

Jakmile Tako Kakuta a Ras Čubaj dostali rozkaz k akci, okamžitě jednali a teleportovali na palubu cizí lodi, stojící v bezprostřední blízkosti TITANU.

Pracovali odděleně. Zatímco se Tako věnoval zádi. Ras prohlížel čelo lodi.

Když materializoval, s ulehčením zjistil, že je sám. Kolem něj postávaly nejrůznější přístroje, ale jejich smysl mu zůstával utajen. Protože ve stěně nebylo nikde okno, odhadoval, že se ocitl někde v nitru lodi.

Místnost měla dvoje dveře. Jedny se daly snadno otevřít a vedly na chodbu. Vyšel ven, ale neodvažoval se podívat za žádné z řady dveří, které míjel.

Krátce zaváhal i přede dveřmi, které očividně byly pokračováním chodby, pak je otevřel a znovu spatřil prázdnou, opuštěnou chodbu.

Opřel se zády o stěnu a naslouchal.

Odněkud zněly hlasy. Bavily se mezi sebou intergalaktem, nejobvyklejší řečí impéria, kterou Rhodanovi muži znali díky hypnoškolení. Přesto však nerozuměl ani slovu.

Jeho úkolem však bylo zjistit o Zaliteranech, co se dá. Opatrně tedy postupoval kupředu, až zcela zřetelně zaslechl, co si posádka říká.

Přitiskl ucho ke dveřím, ale zároveň se plně soustředil na případný útěk pomocí zpětné teleportace.

„Hemor musí vědět, co dělá. Jedná na Zarltův rozkaz. A ten ví nejlíp, co má udělat."

„To přiznávám, ale s Impériem nejsou žerty. Jestli si někdo všimne, že hrajeme falešnou hru, pošle nám na krk arkonidskou flotilu."

„Tohle je jedinečná příležitost. Uvědom si, že cizinec z vesmíru přelstil Velký Mozek!"

„No právě! A Zářit si myslí, že je ještě chytřejší než on. Připadá mi to přehnané."

Nastala krátká pauza. Ras slyšel kroky, které se blížily ke dveřím. Uhnul a hledal nějaký úkryt, aby nemusel teleportovat. Ale nezbylo mu dost času.

Dveře se otevřely a pak se v nich objevila hlava.

Ras později nedokázal říct, jestli ho Zaliteran ještě viděl. Ve stejné vteřině dematerializoval a soustředil se na jiné místo lodi.

Měl štěstí.

Když znovu viděl a připravoval se na další transici, zjistil, že je sám. Všude kolem něj byl - vesmír.

Ale byl plný vzduchu, takže mohl dýchat.

Ke svému podivu stál uprostřed kulatého prostoru, ohraničeného průhlednými stěnami. Asi pozorovatelna, nebo tak něco, řekl si.

Napravo viděl gigantickou kouli TITANU a mezi pozorovatelnou a TITANEM spatřil postavu, která právě vstupovala na palubu velkého křižníku. To musel být ten cizí kapitán, konstatoval Ras.

Z pozorovací věže vedly jenom jedny dveře. Přešel k nim, otevřel je a uklidnil se zjištěním, že za nimi je prázdná chodba. Znovu je proto zavřel a otočil se zpátky do pozorovatelny.

A pak spatřil tu příšeru...

^ A ^

Tako měl od samého začátku mnohem míň štěstí.

Jakmile materializoval, ocitl se uprostřed vzrušeně debatujícího hloučku. Muži na něj vytřeštili oči a tiše zírali na ducha, který se vmžiku proměnil v postavu z masa a kostí.

Tako se sice bavil, ale jeho tvář zůstávala podmračená a temná.

Jeden ze Zaliteranů, podsaditý muž v zelených kalhotách,

předstoupil a sáhal na něj. Jeho tvář prozrazovala směs zvědavosti i obav; /i;; v

Japonec mu odstrčil ruku. "?

„Nedotýkat se!" varoval intergalaktem. \'! ^

Zaliteran mu porozuměl. '"

„Kdo jsi?" zeptal se a číhavě dodal: „A odkud přicházíš?"

„Možná se umím udělat neviditelným," odpověděl Tako. „A vy jistě dovolíte, abych si prohlédl vaši loď."

Otevřel dveře. Nikdo mu v tom nebránil. Prostě se za ním dívali, jako by nevěřili, co na vlastní oči vidí.

Teprve když se Tako ocitl napůl na chodbě a chtěl za sebou zavřít dveře, jako na povel za ním vyběhli. Cpali se do úzkého vchodu a chtěli ho chytit.

Sáhli však jen do vzduchu.

Tako dematerializoval a skočil směrem do středu lodi, ale měl tu smůlu, že přistál ve stejném místě, kde byl před zlomkem vteřiny i Ras.

Důstojník, který vystrčil hlavu, se stal svědkem tajuplné události, na jejímž logickém vysvětlení bude muset pár let pracovat.

Nejdříve spatřil černou příšeru, která se zatřpytila a proměnila v mlhu, ale sotva se stala neviditelnou, vynořila se na stejném místě jiná postava.

Tako.

Důstojník zaječel, vklouzl zpátky do místnosti a zabouchl za sebou.

Tako se podivil tak rychlé reakci a rozhlížel se po Rasovi. Tušil, že musí být někde nablízku, pokud se nestalo něco mimořádného.

Udělal sotva deset kroků a lodí zazněl poplach. Sirény měly mimořádně vysoký tón a zněly bolestivě. Probudily by i pořádného spáče.

Tako zaklel a běžel po chodbě. Vlastně nedocílil ničeho, než

že několika lidem nahnal strach. Rhodan s ním nebude příliš spokojen, ale s tím se nedalo nic dělat. Možná by bylo nejlepší vrátit se na palubu TITANU. Ras už;to určitě udělal. Takže Tako skočil na TITAN.

^ ^ ^

Ras Čubaj strnul.

Myslel si, že je sám, ale nebyl.

Bytost nebyla vyšší než půldruhého metru, měla asi metr do šířky, byla zhruba kulatá a připomínala obrovskou medúzu. Dole pod ní Ras rozpoznával řadu malých nožek, stejně amorfních jako tělo. Celá ta hrouda rosolu bylá korunována kulatou hlavou, posazenou přesně doprostřed toho pudinku. Oči jako knoflíky na něj zíraly chladně a zle.

Nejpodivnější na tom všem však byla skutečnost, že bytost dřepěla ve skleněné nádobě, která vypadala jako ze všech stran hermeticky uzavřená. Kulatá tlaková nádoba. Několik stříbrných nitek ji spojovalo s agregátem, který patrně vyráběl kyslík. Celé to bylo doplněno ještě zařízením, umožňujícím pohyb.

Ras stál bez hnutí a pozoroval příšerku, o které si myslel, že mu nemůže nijak ublížit. Jen proto zůstal. Měl pocit, že objevil něco mimořádně důležitého. *Odkud přicházíš?*

Ras nebyl telepat. Proto byl nejdříve velice překvapen, že slyší němý hlas - něco, co dokáže jenom telepat.

Ale pak si uvědomil, že dobrý hypnotik nebo sugestor umí vnutit své myšlenky i netelepatovi.

Vykročil ke skleněné nádobě. Zastavil se jen pár metrů od ní. Chladné, zkoumavé oči ho ničily. Vycházela z nich hrozba, jejíž povahu nedokázal určit. Ptal se v duchu sám sebe, co by na jeho objev asi řekl Rhodan.

Kdo je Rhodan? ozvala se v jeho hlavě další otázka.

Ras se vyděsil. Pokud ta bestie uměla číst myšlenky, šlo o nebezpečnou záležitost. Křečovitě se snažil využít svého hypnoškolení a vytvořit si antiblok.

Proč se zablokovav as? Tak'si nebudeme moci povídat?

Ras se rozhodl, že tu jedinečnou příležitost nepokazí.

Kdo - kdo jsi? zeptal se v duchu.

Jsem Moof, přišla odpověď, spojená s podivným tlakem na mozek teleportera. Ras měl najednou potřebu přiblížit se ke skleněné kouli ještě víc. Jakmile udělal další krok, tlak zřetelně zesílil.

Kdesi v jeho nitru se rozezněly poplašné sirény.

Nebezpečí!

Ras se soustředil na TITAN a skočil.

Vlastně chtěl skočit. Něco ho však drželo zpátky a bránilo mu v dematerializaci.

Příšera se ho snažila hypnotizovat.

Ras začínal tušit, do jaké pasti to padl. Musel odtud uniknout, protože jinak by ohrozil nejen Rhodana, ale celé lidstvo.

Soustředil se jak nejvíce mohl, pomyslel na Rhodana a na velín.

Pak se mu to podařilo.

Jakmile se otevřely dveře do řídící místnosti TITANU, dematerializoval.

Díval se do zad neznámého muže, stojícího proti Rhodanovi. Neznámý si jeho příchodu nevšiml.

^ A ^

John Marshall přijal návštěvníka u vchodu do lodi a vedl ho bezpočtem chodeb a gravitačních výtahů k velínu. Přitom měl dostatek příležitostí k sondování myšlenek hosta. Zaliteran o tom nevěděl. Nebyl telepatem, jak John snadno

zjistil. To bylo tak trochu překvapení, protože Gucky tvrdil, že na palubě cizí lodi telepati jsou.

Rhodan vstal z křesla, když Marshall s mužem vešli. Zaliteran nepůsobil špatným dojmem, ale v očích měl něco, co se Rhodanovi nelíbilo. Jeho'měděné vlasy byly dlouhé a mírně zvlněné. Na sobě měl uniformu se stříbrnými a zlatými označeními.

„Požádal jste mě o audienci," začal Rhodan.

Zaliteran přikývl. Znamení, které mělo i u Zaliteranů stejný smysl.

„Jsem Hemor, kapitán lodi, kterou za vámi vyslal Zářit. Dali mi za úkol přednést vám několik návrhů a doufám, že jste připraveni je přijmout."

Rhodan zvedl obočí. „Záleží na těch návrzích," odpověděl.

„Tuto loď jste na Arkonu ukradli," začal návštěvník a vypadal přitom velice sebejistě. „Celé impérium se vydalo na lov. Hledají vás. Dosud nikdo neví, kde se nacházíte."

„Ale vy ano?"

„Jenom my!" přikývl Hemor. „Stalo se to čistě náhodou, ale víme o vás. Bez starosti, nechceme vás Arkonu prozradit. Zářit by s vámi chtěl mluvit." „Kdo je Zářit?"

Zaliter byl zaskočen, protože žil v přesvědčení, že Zarlta musejí znát všechny inteligentní vesmírné bytosti.

„Vládce soustavy Voga, tedy přímý zástupce Imperátora. Jeho celé jméno je admirál Zářit Demesor a očekává vás v Tagnoru, hlavním městě Zaliteru, na čtvrté planetě sluneční soustavy Vogy."

„A co mi chce?"

Rhodanův hlas zněl studeně a lhostejně. Mluvil, jako by šlo o nějakou zcela nepodstatnou záležitost, kterou lze vyřešit mezi dveřmi. Ovšem uvnitř hořel zvědavostí.

„Nemám pověření o tom s vámi mluvit - až na jisté náznaky. Ptejte se."

Rhodan se podíval na Marshalla, který stál stranou. Telepat přikývl.

„Centrální počítač Arkonu mě prohlásil za nepřítele?"

Hemor si dal několik vteřin načas.

„Ne tak docela, ale pronásleduje vás všemi dostupnými prostředky. Odpověděl jsem tím na vaši otázku?"

„Ano, děkuji. Druhá otázka: Co s tím má co dělat Zářit? Proč neposlouchá rozkazy počítače?"

„Nejsem zmocněn vám na to odpovědět."

John Marshall v koutě nenápadně přikývl. Rhodan pokrčil rameny.

„Tak dobrá, já se to dozvím. Co se stane, jestliže neposlechnu vaši výzvu?"

Hemor se pousmál.

„Celá naše flotila je připravena k boji. Ale nezakročí, pokud se vrátím zpátky s patřičnou odpovědí. Mysleli jsme na všechno."

„Jistě," pochválil ho Rhodan. „Dobrá, mám chuť poslechnout si, co mi Zářit chce."

Hemorova tvář se rozjasnila. Očividně mu spadl kámen ze srdce. Podíval se na Thoru a Cresta, kteří celou dobu mlčeli.

„Nevěděl jsem, že tu jsou Arkonidané."

Crest mávl rukou. „Je to snad důležité?"

Dveře se otevřely a vstoupil spojař.

„Od soustavy se blíží flotila. Má nejméně dvě stě jednotek a přechází do útočné formace."

Zaliteran se usmál.

„Jenom předběžné bezpečnostní opatření. Víc ne. Ale pokud jsem vás správně pochopil, poletíte přece se mnou. Mohu se teď vrátit na palubu své lodi?"

V té chvíli se těsně za ním zjevil Ras Čubaj.

„Záleží na vás," odpověděl Rhodan Zaliteranovi. „Jak poznáme, kde na Zalitém máme přistát?"

„Stačí, když mě budete následovat," řekl Zaliteran a uklonil se. Marshall ho potom doprovodil zpátky. Rhodan se za nimi zamyšleně díval.

Bull se pohnul.

„Arogantní chlápek," shrnul své poznatky. „Tvář, kterou bych moh hezky dlouho fackovat. Rád bych věděl, co si myslí."

„To zjistíme, až se vrátí Marshall. Ty buď tak laskav a věnuj se řízení TITANU. Budeš následovat jejich loď. Podíváme se na Zaliter a Zarlta hezky zblízka. Mám z toho takový divný pocit."

„Já taky," ozval se z druhé strany místnosti Crest. „Zdá se mi, že Zaliterani nejsou tak spolehliví, jak jsme si mysleli. Možná říši prokážeme službu."

„To," řekl Rhodan, „je přesně můj záměr."

John Marshall se za tři minuty vrátil do velínu a poslechl si poslední slova Rasovy zprávy o podivné medúze. Ale všichni se otočili na Marshalla. Chtěli vědět, nač jejich návštěvník ve skutečnosti myslel.

^ ^ ^

„Vlastně toho moc nebylo," přiznal Marshall. „Možná měl Gucky víc štěstí... Přemýšlel o tom, že by Zářit mohl společně s námi přemoci centrální počítač. Asi tady Velkému Koordinátorovi nejsou moc příznivě nakloněni." „To jsem tušil," vzdychl Crest.

„Není divu - kdo by si dal poroučet od stroje," usmál se Rhodan. „Ještě něco konkrétního, Marshalle?"

„Vlastně už nic. Jenom jednou Hemor pomyslel na jistého Mooffa. Je to nějaké zvíře."

„Pěkný zvíře!" zahalekal Gucky. „Je to bestie, která přikrejvá myšlenky Zaliteranů. Proto jsem z nich nebyl chytrej. Mooffje každopádně telepat a sugestor."

„Jo, to jsem poznal na vlastní kůži," přiznal Ras.

Bull se o jejich hovor příliš nestaral a věnoval se lodi a letu.

„Co je s tím Mooffem?" zeptal se Rhodan.

„O žádném Mooffovi jsem v životě neslyšel," vysvětloval Crest. „Musejí tady být docela noví."

„Asi druh talismanu," vyslovil Ras domněnku. „Proč by je jinak tahali ve svých lodích a v akváriu?"

„To byla ta bestie, do který pronikl Marten!" poznamenal Gucky.

Rhodan shrnul poznatky: „Hm, takže talisman, ale myslím, že to nebude celá odpověď. Možná se dožijeme nějakého překvapení."

Bull se otočil.

„Mají s sebou spoustu lodí. Sice pro nás asi neznamenají žádný velký nebezpečí, ale nechtěl bych teď bejt na palubě GANYMEDU."

„Nikdo na nás nebude útočit," zahnal Rhodan černé myšlenky. „Zářit je příliš zvědavý, chce nás poznat. Do té doby jsme v bezpečí."

Gucky se najednou napřímil, podíval se na Marshalla a tiše oznámil: „Nemyslete teď na to, co říkám, a pokuste se zablokovat své mozky. Někdo se pokouší číst naše myšlenky! Schopný telepat, ale na nás není dost dobrý. Není však jenom jeden, je jich mnoho. Velmi mnoho..."

Rhodan přimhouřil oči.

„Někde číhá hrozné nebezpečí - docela určitě. Tuším to. Ale nebezpečí se nejmenuje Zaliterané! Má docela jiné jméno."

„Mooff!" řekl Marshall rozhodným hlasem.

Rhodan přikývl.

„Ano, také si to myslím. Mooffje pro nás nebezpečný."

Gucky však mocně zavrtěl chlupatou hlavou.

„Ne! To není jeden Mooff! Je jich tady nejmíň dvě stě! Na každý lodi Zaliteranů jeden!" Nikdo neodpovídal.

^ ^ ^

Město Tagnor pokrývalo plochu jednoho malého pozemského státu. Mělo 30 milionů obyvatel, což však vzhledem k celkovému počtu obyvatel planety - 8 miliardám - nebylo nijak přehnané.

Stejně jako na Arkonu tu dominovaly trychtýřovité stavby. Dole, ve stéble trychtýře, se nacházel vchod do navenek uzavřeného světa obydlí s terasami a zahradami.

Až ke kosmodromu zářil obrovský rudý vládní trychtýř. Rhodan si jej všiml už při přistávání. Tam tedy sídlil Zářit.

TITAN přistál na rozlehlém kosmodromu měkce jako míč. Sotva se usadil, přiřítil se k němu torpédovitý vůz a trpělivě vyčkával, až se návštěvníci rozhodnou opustit svou loď.

Rhodanovy plány byly mezitím jasné.

„Crest, Bull a John Marshall mě doprovodí. Bude lepší, když nás tam půjde jenom pár. Thoru raději necháme tady na lodi. Poručíku Tifflore, zůstaňte ve velínu a udržujte se mnou spojení. Kdybych se dostal do pasti, zakročíte s mutanty, jasné?"

„Co bude s GANYMEDEM?"

„Bude připraven ke startu. Při sebemenším náznaku útoku proti nám odstartuje. TITAN zůstane. Ale nemyslím, že bychom se měli obávat něčeho podobného. Zaliterané mají jiné plány."

„A já?" vzhlédl tázavě Gucky, ale Rhodan zavrtěl hlavou. „Dnes ne! Zaliterané se nemusejí dozvědět úplně všechno. Kromě toho tu musí zůstat někdo, kdo by řídil případnou akci mutantů. Chci mít pocit, že mi někdo kryje záda."

Myšob pochopil. Úkosem pohlédl na Bulla, který s Rhodanem směl jít, a vycupital na chodbu. „Bereme si zbraně?" zeptal se Bull. & „Malé paprskomety postačí." 1

^ A ^

Rhodan vstoupil na povrch cizí planety jako první. Jeho cvičené smysly okamžitě zaznamenaly jen mírný rozdíl oproti pozemské gravitaci. Vzduch byl svěží a čistý.

Vůz přijel až ke konci rampy, po které sestoupili na povrch kosmodromu. Dveře jim otevřel svalnatý Zaliteran. Stejně jako na Zemi, pomyslel si Rhodan.

Cesta městem byla velice zajímavá. Obdivovali se parkům a stavbám, očividně bylo znát, že mají co dělat s někým, kdo nepropadl letargii jako Arkonidané. Tady se ještě pracovalo a tvořilo, viděli veselé tváře obyvatel - nikde ani stopy po temné melancholii Arkonidanů. •

Vládní palác se blížil.

Už z dálky působil mohutným dojmem, ovšem čím blíže k němu byli, tím více je ohromoval.

Dva důstojníci je přijali u vchodu a pak je odvedli do nitra paláce.

Vnitřní dvorana byla tvořena velikou zahradou. A přesně uprostřed stál...

„Pozor!" varoval Marshall anglicky. „Je tu Mooff!"

Rhodan ho mezitím spatřil.

Uprostřed trávníku stál skleněný zvon a uvnitř dřepěla neforemná améba. Rhodan na okamžik pocítil touhu sáhnout do kapsy a odevzdat svému doprovodu zbraň, ale ubránil se tomu. Položil ruku na Bullovo rameno a pošeptal anglicky: „Někdo se nám snaží vnutit svou vůli. To může být jedině támhleten Mooff. Jeho úkolem je postarat se o to, aby do paláce nepro-

nikl nikdo ozbrojený. Už začínám chápat, že Zaliterané používají Mooffy jako hlídací psy."

Nevěděl, jak chybné tušení to je... ^ ^

^

Zářit seděl za dlouhým a širokým stolem, vybaveným všemožnými kontrolními přístroji, hromadami fólií a písemností. Vypadalo to, že jde o velice zaměstnaného muže. Jeho oči však nebudily přílišnou důvěru. Měly nestálý,
uštvaný výraz. Svědčily o mocichtivosti a o urputné snaze dojít k cíli.

Požádal Rhodana a jeho doprovod, aby se posadili, a přešel rovnou k věci.

„Ukradli jste Impériu superkřižník - nejnovější a nejmodernější, jaký má. Sledují vás a jednoho dne vás dostanou, pokud se neporozhlédnete po mocných přátelích. My, Zaliterané, bychom těmi vašimi přáteli mohli být."

„Proč?" zeptal se Rhodan.

Vládce se pousmál, ale jeho oči zůstaly tvrdé. „Budu upřímný a nebudu ztrácet mnoho slov. Před časem se mi podařilo odstranit loutku Arkonidanů. Důstojníci flotily stáli při mně. Už dávno nehodláme poslouchat rozkazy počítače. Dnes nám místo Imperátora vládne stroj."

„Není takový stroj zárukou, že nedojde k lidské chybě?" namítl Rhodan.

„Ne! Už jen fakt, že jste tady, dokazuje opak!" O tom nebylo sporu. Přesto...

„Copak počítač nevládne v duchu Arkonidanů, Zářite Demesore?"

„Vy znáte mé jméno?"

„Prozradil mi je Hemor."

„Ach ano, Hemor. Vy jste Rhodan?"

„Ano."

„Ale jak to, že vás doprovází Arkonidan?" zeptal se Zářit nedůvěřivě a podíval se na Cresta.

„Možná," odpověděl Rhodan, „že existují Arkonidané, kteří smýšlejí podobně jako vy."

Zářit zvolna přikývl.

„Dobrá, mluvme dál. Vidíte tedy, že mě vláda stroje neuspokojuje. Já jsem -jenom podle titulu - viceimperátorem. Mým cílem je stát se Imperátorem."

To byla dostatečně jasná slova.

„Proč mi to prozrazujete, Demesore? Nemohl bych vám uškodit?"

„Ne, to byste neudělal. Nevěřím, že byste mi pokazil plány. Kromě toho potřebujete naši pomoc. Tady u nás budete mít úkryt, ve kterém budete moci s ukradenou lodí zůstat, jak dlouho se vám zachce. Požaduji jenom drobnou protislužbu."

„A sice?" zeptal se Rhodan.

„Jak jste pronikli vnějším ochranným prstencem Arkonu?"

Aha! pomyslel si Rhodan. To je ono! Jistěže Zarltovi nemohl prozradit, že má fiktivní transmiter.

„To je moje osobní tajemství," řekl opatrně. „Možná vám to sdělím později, až se lépe poznáme."

Zářit potlačil svou zlost.

„Důvěřuju vám, Rhodane, ale vy mně ne. Nu, časem se to snad změní. Každopádně je mým pevným úmyslem vypnout ten počítač." Tázavě na Rhodana pohlédl. „Chcete, mi s tím pomoci?"

Rhodan na sobě cítil Crestovy a Bullovy pohledy. Zářit se zeptal přímo - co měl na přímou otázku odpovědět?

Dojít k nějakému kompromisu?

„Čekáte okamžitou odpověď, nebo mi dáte čas na rozmyšlenou? Slibuji vám, že se mezitím nic nestane."

Zářit váhal. Nakonec přikývl.

„Dobrá. Prohlédněte si Tagnor a přesvědčte se, že lid Zalitém je schopen vystřídat Arkonidany. Očekávám vaše rozhodnutí do dvou dnů."

^ ^ ^

Když o půl hodiny později vyjeli do velínu TITANU, čekal na ně plukovník Freyt. Thora a Gucky seděli v koutě na pohovce a něžné prsty Arkonidanky drbaly myšoba jako psíka.

Jakmile se ocitli v bezpečí, Rhodan vyzval nejdříve ze všeho Marshalla, aby promluvil: „Takže, jaký je váš dojem ze Zarlta? Říkal pravdu?"

„Budete překvapen - říkal. Nic vám nezamlčel a v ničem nezalhal."

Rhodana to zklamalo - a na druhou stranu nepřekvapilo. „Dobrá, takže víme, na čem jsme. Zářit chce vládnout rozpadajícímu se Impériu. Jeho lid je pracovitý a schopný. Stejně mám však pochybnosti, protože Zaliterané myslí v provinčním měřítku. Nevím, zda uvažují v kosmických dimenzích. Vidí jen své vlastní výhody. Mám pravdu, Marshalle?"

„Jistě, ten dojem jsem získal. Ale nemyslíte, že by se to mohlo změnit, až se dostanou k moci?"

Rhodan se usmál: „Nikdo, kdo myslí na svůj prospěch, se nestane kosmopolitou... Kdybych tak do toho Zarlta viděl! Nelhal mi sice, to je pravda, ale stejně si myslím, že neříká to, co si myslí."

„Kontroloval jsem ho," poznamenal Marshall. „Řekl přesně to, nač myslel."

Rhodan zavrtěl hlavou. „Podivné, velice podivné."

Pak pohlédl na plukovníka Freyta: „No? Kdepak nás tlačí bota? Stalo se něco?"

„Něco ano," odpověděl Freyt. „Pár mých lidí blázní."

„Cože?"

„Ano. Je to sice neškodné, ale existuje to. Dělají nesmyslné věci a když se jich na ně zeptáte, nevědí, oč vlastně jde. Připomínají mi náměsíčné."

„Náměsíčné?"

„Ano. Když na ně promluvím, probudí se. To přece není samo sebou."

Rhodan se podíval na Guckyho.

„Proč se směješ, Gucky? Jestli něco víš, ven s tím!"

„Jistě to dělají Mooffové."

„Snaží se nás hypnotizovat, Gucky?"

„Ano, ale víc než ojedinělé pokusy se jim nepovedou. Nejsme tak vděčné objekty jako Zaliterani."

Rhodanem to trhlo.

„Co to říkáš, Gucky? Zaliterané? To nechápu. Myslel jsem, že si Mooffy drží jako psíky. Když jsme vstupovali do paláce, jeden tam hledal zbraně!"

„Možný to je," zapištěl Gucky, ale pak schoval řezáky a zvážněl. „Během uplynulých hodin jsem měl dostatek času, abych si mohl Mooffy prostudovat. Bez ustání se nás snaží ovlivňovat. Není to tak, že by Zaliterani ovládali Mooffy. Je to obráceně. To oni svrhli starýho Zarlta a přivedli Demesera k moci. S jeho pomocí chtějí svrhnout centrální počítač na Arkonu a strhnout na sebe moc nad Impériem. To Mooffové chtějí vystřídat Arkonidany - a Zaliterané věn v něco jiného."

Rhodan se na Guckyho dlouho díval. Nikdo nepromluvil. Crest se nervózně kousal do rtu.

Situace se rázem změnila.

Rhodan si uvědomil, že by vláda nehumanoidů nad celou říší znamenala zkázu. Jeho rozhodnutí mu proto nepřipadalo nijak těžké.

„Vědí Zaliterané, že jsou jenom loutkami, Gucky? Mají aspoň tušení, že stojí pod vlivem Mooffů?"

„Ani v nejmenším. Považujou se za vládce této soustavy. Věří, že Mooffové jsou jen domácími zvířaty. Oficiálně je používají jako tlumočníky, když je navštíví cizí bytosti, které neovládají intergalakt."

Rhodan si všiml Orestova neklidu a usmál se.

„Nedělejte si starosti, Creste! Naše rozhodnutí je jasné - v tomto případě budeme stát při centrálním počítači a nikdy nepřipustíme, aby se Mooffové dostali k moci. Zářit je tedy dvojím zrádcem. Takže se podle toho zachováme. Z návratu na Zemi zatím nebude nic." Zvedl obočí a zeptal se: „Gucky, co jsou vlastně ti Mooffové zač?" • Myšob zaujal pohodlnější pozici.

„Jsou to hlupáčci a jejich telepatické a sugestivní síly jsou velmi slabé. Dokážou ovlivnit jenom někoho, kdo se poddá. To my nejsme, a to jim trochu zamotalo ty jejich němé hlavičky."

„Mooffové jsou hloupí?" podivil se Bull.

Gucky vážně přikývl.

„Správně, jsou. Ale i mezi lidmi jsou přece hlupáci, kteří chtějí vládnout ostatním, ne? Někdy to bývá tak, že čím větší hlupák, tím větší jeho komplexy a touha po moci. Mooffové nemají ani tušení o technice a nevědí nic o kosmických letech, ovšem jsou na všech lodích Zaliteranů. Pány soustavy Voga jsou Mooffové a ne Zaliterané, a to je fakt."

„Nechápu, co se tu mohlo za posledních třináct let odehrát," poznamenala Thora. „O Mooffech jsem kdysi slyšela, žili na jedné planetě mimo Impérium. Nechali jsme je být, protože jsme je na nic nepotřebovali. Ale teď..."

„Očividně," řekl Rhodan, „jsou přece jen použitelní."

Gucky zvedl uši a napřímil se. Pak se podíval chytrýma očkama na Rhodana a vycenil zuby.

„Použitelní...," řekl protáhle. „Myslím, Perry, že jsi zase jednou našel řešení naší hádanky."

Nikdo se této poznámce nedivil více než Rhodan, ale na nic se neptal.

^ ^ <>•

Zářit byl velice potěšen, když ho Rhodan hned další den navštívil a přednesl mu svůj návrh.

„Znám tajemství arkonidského ochranného prstence," hodil na stůl svůj největší trumf. „Kromě toho se mi při útěku podařilo oklamat údajně nechybující počítač. Člověk je prostě větší a silnější než centrální počítač. Ovšem než proti němu rozhodujícím způsobem zaútočíme, potřebujeme se na to připravit. Dejte mi několik týdnů času. Musím vyškolit posádku. Máme zcela novou loď. Pak můžeme zaútočit společně."

Zářit pohupoval hlavou.

„Proč mi pomáháte víc, než jsem vás požádal? Jaký máte na Impériu zájem? Kde leží vaše mateřská planeta?"

„Nepatří do sféry Velkého Impéria," odpověděl Rhodan na poslední otázku. „Ovšem kdyby se do ní jednou dostala, chci, aby ji řídily organické bytosti a ne počítač. Stačí vám to takhle?"

Zářit přikývl.

„Ano, zní to logicky. Takže mi pomůžete?"

„Spolehněte se, že budu jednat v zájmu Impéria. Mimochodem - kdo jsou ti Mooffové?"

Tvář vládce se kupodivu zamračila.

„Co o nich víte?"

Rhodan se usmál.

„Jsou všude, Demesore. Proč jsou tady, když na téhle planetě nemohou žít jako doma?"

„Naše expedice je našly na opuštěné planetě. Jsou to telepati a slouží nám jako tlumočníci. I jako detektory lži. S pomocí Mooffa bych například mohl překontrolovat každé vaše slovo. Jak vidíte, slouží nám."

„Ano, to rád věřím," řekl Rhodan a vstal. „Smím vás pozvat . na návštěvu TITANU? Jistě rád poznáte nejnovější arkonidskou loď."

„Rád, Rhodane. Přijdu."

^ A ^

Na TITANU dosud byla celá neprozkoumaná patra. Určitou úlevou pro posádku bylo zjištění, že se vlastně jedná o zvětšeninu jim dobře známé STARDUST. Přesto však Rhodan každý den vyhlašoval nejméně dva cvičné poplachy.

Zjistili, že výzbroj lodi stačí ke zničení celých slunečních soustav. Bylo tu vše, co z arkonidského arzenálu znali. Co by se asi tak stalo, kdyby se lodi zmocnili Mooffové? Odpověď nebyla těžká a Rhodan se podle ní zařídil. Zatímco Bull honil důstojníky a posádku z jednoho kouta lodi do druhého, Rhodan ve velínu řídil poradu.

„Situace je tedy následující. Zářit se dostal k moci násilím a za pomoci Mooffů. Jeho cílem bylo a je svržení počítače. Zaliterané sami nechtějí získat moc nad Impériem jako Mooffové, ale nehodlají žít pod vládou počítače. Dobrá. Bohužel tu jsou věci, které naši záležitost ztěžují. Musíme předstírat, že podporujeme Zarlta, abychom získali čas. Přitom však chceme v této fázi boje pomoci počítači proti Mooffům. Chceme, aby Velký Koordinátor poznal naše úmysly. A ty pozná, až na Zalitu zavládnou normální poměry, to znamená, že musíme vyřadit z boje Mooffy, aby přestali hypnotizovat své okolí."

Plukovník Freyt zavrtěl hlavou.

„Kolik jich tady bude?" Rhodan pokrčil rameny.

„To nevíme, ale jistě celé tisíce. Musí jich tu být hodně, aby udrželi osm miliard Zaliteranů v šachu."

Gucky se pohnul. Rhodan okamžitě zpozorněl. Během uplynulých dní udělal zkušenost, že Gucky toho ví překvapivě hodně. Když promluvil, většinou šlo o senzaci.

„Ale nepovedlo se jim to tak docela," pištěl myšob. „Pár Zaliteranů pořád ještě myslí na zavražděného starého Zarlta a chtějí pomstít jeho smrt. Jsou věrni Impériu a dokonce ochotni dát se řídit počítačem, protože ho považujou za rozumnějšího, než je Demesor."

„To je velice zajímavé," pochválil Guckyho Rhodan a zamyslel se. „Příležitostně se s nimi budeme muset spojit. Asi mají víc duševní síly než ostatní, když se ubrání Mooffům."

„Mooffové se starají hlavně o nejvyšší představitele," vysvětloval Gucky. „Jakmile je zneškodníme, Zalit bude svobodný."

Doktor Haggard zvedl ruku a hlásil se o slovo.

„Chcete je zneškodnit? Jak chcete zneškodnit medúzy? Žijí v pevných tlakových tělesech, pravděpodobně v nějaké jedovaté metanové směsi."

Rhodan se podíval na Johna Marshalla.

„Doktor má pravdu. Měli bychom se zamyslet nad tím, jakým způsobem je zneškodníme. Nemůžeme jít na každou loď a přivést Mooffa k explozi. A to se nezmiňuji o tisících Mooffech na planetě."

„Na to jsem už myslel!" triumfoval Gucky.

„Jistě," přikývl Rhodan. „Proto jsi přivedl Tamu Jokidu?"

„Ty umíš číst myšlenky?" předstíral Gucky úžas. „Tama je ten muž, kterého potřebujeme."

„Telekinet?" pochyboval Frank Haggard.

Rhodan se usmál. Tušil, co myšob plánuje.

Gucky se zakřenil.

„Je to jednoduchý, šéfe. Já vycítím přítomnost Mooffa a telepaticky ho najdu. Pak vezmu Jokidu a skočím s ním na místo. Nato oba telekineticky zaútočíme proti té nádobě ze dvou

stran, způsobíme, aby z ní unikl metan - a Mooff se odebere do věčnejch lovišť. Žádná exploze, žádnej rozruch, nic."

To se zdálo dobré. Jenom Ras Čubaj poněkud podrážděně namítal: „A co my? Budeme se jen koukat?"

„Jen klid, Rasi!" zašklebil se Gucky. „Budeš mít práce až nad hlavu!"

„A **sice?"**

„Zúčastníš se cvičení na palubě lodi s mužstvem. Je na čase, abyste se vy mutantí taky vyznali, nemám pravdu?"

Rhodan mlčel a usmíval se.

„To si ale Zaliterani brzy všimnou, že se něco děje," podotkl Tiff, „když budou Mooffové tak náhle zmírat."

„Postaráme se, aby uvěřili, že mezi Mooffy zavládl nějakej mor," přerušil ho Gucky.

„Máš volnou ruku," řekl Rhodan, „ovšem za podmínky, že Zaliterané opravdu nic nevytuší. Je to velmi důležité!"

„Jasně," přikývl Gucky. „Tak do práce. Tamo!" otočil se k Japonci, chytil ho za ruku a oba teleportovali.

„A my," uzavřel Rhodan diskusi, „se připravíme na návštěvu Zarlta. Bude doprovázen jenom jedním důstojníkem. Už ho známe. Jmenuje se Hemor."

^ x ^

Vyřazení Mooffa na zaliteranském křižníku MRO neproběhlo podle plánu. Náhoda sehrála svou roli a postarala se o zajímavé překvapení - nikoliv však pro Guckyho a Tamu.

Oba mutanti materializovali uprostřed lodi a nenápadně pronikli k pozorovací kopuli na zádi. Prostor byl prázdný - až na skleněný zvon, pod kterým dřepěl Mooff a kontroloval myšlenky členů posádky.

„No, starej kámo," řekl Gucky k Mooffovi polohlasem, „můžeš sepisovat závěť."

Mooff pochopitelně netušil, co to taková závěť je, ale Cucky se nijak nesnažil odstínit své myšlenky. Mooff jasně četl jeho úmysly a byl připraven k obraně.

Tama pocítil vlnu brutálních hrozeb, ale Mooffovy sugestivní vlohy nebyly dostatečně silné, aby ho ovlivnily.

Gucky se zachichotal.

„Nesnaž se!" zapištěl. „Máš poslední přání?"

Mooff patrně zjistil, že jeho energie nestačí.

Kdo jsi, cizince? Budeš strašlivě potrestán, jestli ublížíš Mooffovi!

„A kdo mě potrestá?" zeptal se Gucky.

To se dozvíš ve chvíli, kdy už pro tebe bude pozdě!

Ještě jednou vyplula proti oběma mutantům neúčinná, nicméně silná sugestivní vlna.

„Proč chcete dobýt Impérium - a proč to za vás musejí udělat Zaliterané?"

Vy to víte? Pak také víte, ze Zaliterané jsou pro nás tím, čím jsme my pro Pány!

„Pro Pány? Kdo jsou Pánové?"

***O,** vy to nevíte?*

A pak se Mooff uzavřel, jako by se bál, že prozradí příliš mnoho. Gucky se z něj ještě chvíli snažil něco vytáhnout, ale marně. Mávl tedy na Tamu a soustředili se na skleněný zvon.

Díky svým telekinetickým silám způsobili takzvané „ztenčení hmoty" a ze zvonu začal unikat plyn.

Medúza zneklidněla. Dokonce se pokusila napřímit, ale pak zase čvachtavě klesla k podlaze. Teď už vypadala jako medúza, vyvržená na břeh - nepohledně a naprosto neškodně.

Gucky vzal Tamu za ruku.

„Radši rychle zmizíme. Ten jedovatěj plyn není pro naše plíce nic dobrýho."

Proměnili se v mlhu - a Mooff osaměl.

Ve stejné vteřině měl první důstojník lodi MRO najednou

pocit, že ho celou dobu bolela hlava a že ho bolesti právě teď přešly. Chvíli se tomu divil, ale pak to s díky přijal jako příjemné zjištění.

Na své pravidelné obchůzce pak o deset vteřin později vstoupil do pozorovatelny.

Začichal.

Cítil zvláštní pach - něco jako zkažené listí. Mooff vypadal, že spí. Ležel pod svým zvonem a nehýbal se.

První důstojník zavrtěl hlavou, vytáhl doutník a zapálil si.

V té chvíli ho neviditelná tlaková vlna vymrštila zpátky na chodbu a nad hlavou mu vyšlehl záblesk plamene.

Zaliteran zůstal chvíli omámeně ležet. Když pak horko polevilo, vstal. Nic se mu nestalo, ale měl popálenou uniformu. Kdyby explodující plyny neměly možnost uniknout dveřmi... Raději na tuto možnost ani nemyslel.

Neodvažoval se představit si následky. Kopule by se rozskočila a vyhodilo by ho to do vesmíru.

Jeho a Mooffa!

Mooffa!

O pár dalších vteřin později to už věděl - Mooff byl mrtev a metan ze zvonu unikl. Byl naplněn jen normálním vzduchem, pro Mooffa vražedným. Nenašel na zvonu žádné praskliny ani díry. Bylo to nepochopitelné.

Okamžitě se spojil s ostatními loděmi a zjistil, že na mnohých se stalo něco podobného - Mooffové se zadusili. Z jejich zvonů unikla metanová atmosféra a nikdo nevěděl, jak je to možné.

^ ^ ^

Na Zalitu nikdo nevěděl, že propukla velká bitva.

Nejméně ze všech to tušil Zářit. Netrpělivě čekal na Rhodanovo rozhodnutí, ovšem neodvažoval se na něj naléhat. S

jistou nevolí byl nucen umožnit Rhodanovým lidem volný pohyb po planetě, aniž by odhadl, že tím sledují jistý účel.

John Marshall brzy našel první neovlivněné Zaliterany. Kontrola ukázala, že disponují slabým mentálním ochranným štítem, který však proti Mooffům plně postačoval.

Zatímco se Marshall vydal na cestu s hypnotizérem André Noirem, aby vyhledali skupiny odboje, Rhodan začal vážně uvažovat o příkazech, které centrální počítač asi vydal.

Bull se ho snažil uklidnit.

„Nedokážu si představit, že by zaútočil proti Zemi. Nezná její pozici a Skokani ji neprozradí, byli by přece sami proti sobě."

„Co nemají, to zničí," pochyboval Rhodan. „Nemohou nás dostat a nedokáží nás zničit, takže se jim hodí, když nás zničí někdo jiný."

Thora a Crest na sebe pohlédli.

„Nesmíte nás opustit," naléhala Arkonidanka. „Impérium stojí před obrovskou krizí. Ani počítač netuší, že má před vraty nepřítele. Zaliterané mají volný přístup na Arkon... A je jen otázkou času, kdy se Zářit odhodlá k činu."

„Do té doby už nebude mít žádné Mooffy, kteří by mu poradili."

„Nezapomínejte," varoval Crest, „že nejde jenom o Mooffy. Na cestě už jsou expediční lodě, které mají přivézt další Mooffy. Tak rychle nedokáží pracovat ani Gucky s Tamou!"

„Počkáme, čeho dosáhne Marshall. Třeba bude možné svrhnout Zarlta jeho vlastními lidmi."

„I kdyby! Mooffové si za něj najdou náhradu. Bude to nekonečný boj a bude stát spoustu času. Myslete na Zemi."

Rhodan se usmál.

„Děkuji za připomenutí. Bully, pošleme Deringhouseovi zprávu. Připrav hyperkom a zakóduj domluvený text. Musíme to risknout."

„Není to lehkomyslné, Perry? Arkonidané mají velice citlivé přístroje. Přesně zjistí, odkud vám Deringhouse odpoví. A budou znát pozici Země."

„Na to jsme mysleli," odpověděl Rhodan. „Deringhouse nám neodpoví ze Země, ale z jednoho místa v Mléčné dráze, které je od Země nejméně dva tisíce světelných let daleko. Počítač tam bude naši mateřskou planetu hledat mamě."

„Vy patrně myslíte na všechno, že?"

„V to doufám, Creste. V to hluboce doufám."

Bull odešel do spojové centrály a připravil vysílání. Jiné dveře se otevřely a dovnitř se vřítili Gucky s Tamou. Oba vypadali vyčerpaně. Myšob si prostě dřepl na podlahu a opřel se zády o stěnu.

„Mor Mooffů se rozšiřuje," hlesl Gucky. „Umírají jako mouchy. Ale někteří z nich aspoň neumřeli zbytečně."

„Ano?" podivil se Rhodan. „Proč?"

„Něco jsem se od nich dozvěděl - hlavně od těch Mooffů, co měli strach ze smrti. Ale řekli mi jen to, co věděli, víc ne."

„Mluv!" naléhal Rhodan, protože Gucky vsunul do řeči efektní pauzu.

„Je to komplikovanější, než jsme tušili. Mooffové jsou řízeni rozkazy někoho jiného - a říkají jim Páni."

„Tušil jsem to," řekl Rhodan. „Co by si bezmocní Mooffové počali s celým vesmírem? A kdo jsou ti jejich Páni?"

Gucky se zatvářil nešťastně.

„To jsme bohužel nezjistili. Ani Mooffové to asi nevědí, každopádně jsou jen nástroji v rukou někoho mocnějšího."

„A ten se brzy dozví, že na Zalitu neprobíhá všecko tak, jak naplánoval. Možná že pak vyjde ze svého úkrytu a prozradí se nám."

„Možná, ale spíš ne," zavrtěl Gucky hlavou tak, až mu uši lítaly. „Ani Mooffové neviděli své Pány, protože jinak by je uměli popsat."

Bull se vrátil ze spojové centrály s lístkem v.'ruce.

Rhodan si to přečetl: ; ":

Pro majora Deringhousea, Země!

Prosím o okamžitou zprávu z domluveného místa. Cizí transice okamžitě zaměřit. Vlastní návrat opožděn. Případně počítat s útokem proti Zemi a energicky se bránit. Rhodan.

Vrátil lístek a přikývl.

„Pošli to, Bully," řekl a otočil se ke Guckymu. Myšob však už ležel na podlaze a chrápal jako dospělý muž.

^ A ^

Rogalovi se do určité míry podařilo poměry na Zalitu prohlédnout. ,

Rogal byl obyčejný technik ve velkém podniku, vyrábějícím monitory. Neměl mnoho volného času, ale využíval jej k politice. Nedělal to z touhy po moci, nebo ze snahy předvést se ostatním, dělal to z čistého pocitu zodpovědnosti.

Věděl, že došlo k násilnému svržení starého Zarlta a věděl, že hned nato přišli na planetu Mooffové. Nejdříve byli považováni za neškodnou hračku, ale pak přišli na jejich hodnoty. Každý, kdo si to mohl dovolit, si koupil Mooffa. Mohl si s ním telepaticky povídala mohl jeho prostřednictvím číst myšlenky svých sousedů.

A s tím souviselo první nebezpečí.

Docházelo k zatčením a k věznění těch, kteří nesouhlasili s názory nového Zarlta. Mooffové se zcela otevřeně pletli do politiky a stavěli se po bok nové vlády, která se skládala prakticky jen z důstojníků vesmírné flotily.

Od toho okamžiku Rogal Mooffy nenáviděl.

Našel přátele a přívržence, kteří také nesouhlasili s vládou. Chtěli být věrnými poddanými Impéria, přestože je řídil stroj. Zdálo se jim to pořád lepší než nový Zářit. ;

Hnutí odporu rostlo. Ale mělo mocného nepřítele. Mooffy.

^-A ^ , .

Když Rogal vstoupil do malého podzemního sálu, většina jeho přátel už byla na místě. Pozdravil se s nimi.

„Mooffové umírají!" řekl kdosi nahlas. „Všude umírají - a nikdo nedokáže říct, proč."

„Já vím," usmál se Rogal. „Brzy už nebudou znamenat žádnou hrozbu."

„Bez nich vláda ztratí moc. Ztratí nad námi kontrolu. Co začali Mooffové umírat, příliv nových přívrženců se nám zdesetinásobil."

„Není divu," poznamenal Rogal. „Když zmizí zrádci, zmizí i strach váhavých."

Netušil, že příčinu má hledat někde jinde - v ukončení sugestivního vlivu Mooffů na spoluobčany.

„Myslíte, že s tím mají něco společného ti cizinci?"

„Cizinci? Co o nich víme? Jsou to Zarltovi hosté. Kromě toho ukradli Impériu loď. Nemyslím, že bychom s nimi mohli počítat. A už vůbec si nemyslím, že mají s umíráním Mooffů něco společného."

„Možná se pletete. Regále...," řekl čísi pevný hlas od vchodu. „Suďte nás teprve, až nás poznáte."

Hlavy Zaliteranů se otočily jako na povel a zahleděly se na dva muže u vchodu. Měli na sobě nenápadné uniformy a u pasu cizokrajné zbraně.

Rogal je poznal. Dost často byli středem pozornosti sdělovacích prostředků.

Cizinci...

Nejdříve se lekl. Byli ztraceni? Ale co to ti dva říkali? **Že** se v nich zmýlil?

Rozhodl se, že vsadí všechno na jednu kartu. Neměl co ztratit.

„Proč k nám přicházíte?" zeptal se.

„Možná proto, abychom vám pomohli," řekl John Marshall a vyčetl v Regálových myšlenkách zmatek, ale i chabou naději. André Noir mezitím prozkoumal všechny přítomné a věděl, že by jim snadno vnutil svou vůli, kdyby bylo potřeba.

„Abyste nám pomohli? S čím?"

„S tím, abyste ze Zalitu vytvořili znovu planetu, na které se dobře žije. Vidíte, mluvím s vámi zcela otevřeně. Budete stejně otevření k nám?"

„Odkud znáte naše úmysly? Jste tu cizí a navíc jste nepřáteli Impéria - stejně jako Zářit. Jak bychom vám mohli věřit?"

„Zdání klame, Regále. I vy navenek vypadáte jako Demesorův věrný poddaný, a přitom jste jeho protivník. Proč bychom nemohli vypadat jako nepřátelé Impéria - a přitom být jeho přáteli?"

Rogal souhlasil.

„Ale máte pro to nějaké důkazy?"

Marshall se usmál.

„Jste jenom jednou z mnoha skupin hnutí odporu. Ale nemáte mezi sebou spojení. Jednotlivé skupiny se bojí navazovat spojení s jinými, kvůli Mooffům. Jsem ochoten vás všechny spojit a sjednotit. Bude to důkaz mé loajality a dobré vůle?"

„Ale co když nás chcete vydat Zarltovi?"

„To bych dokázal i bez toho, že bych s vámi musel jednat. Znám ostatní skupiny i jejich vůdce."

„Dobrá," přikývl Rogal. „Chci vám věřit. Možná, že to k něčemu bude. Ale teď mi řekněte, co se děje s Mooffy?"

Marshall to neměl v úmyslu prozradit.

„Mooffové jsou Zarltovi spojenci. Pomáhají mu při kontrole myslí poddaných. Jsou to zrádci, proto musejí být odstraněni. Už jsme s tím začali."

„Takže to děláte vy? Myslel jsem si to. Prozraďte nám, jak to provádíte, a my vám pomůžeme. Teprve až tu nebude ani jeden Mooff, získáme vyhlídky na úspěch."

„Mooffy přenechte nám, vy budete mít jinou práci," řekl Marshall a zamával na Noira. „Smíme tady s vámi zůstat? Pak najdeme cestu..."

Rogal přikývl.

^ ^ ^

Trvalo celých osm hodin, než vysílačky na TITANU zachytily Deringhouseovu zprávu. Rhodanův zástupce na Zemi poslal následující text:

^ *Pro Perryho Rhodana, sektor Arkon! Kolem Země je klid. Žádné transice. Flotila v pohotovosti. Hodné štěstí!*

De ring house.

Rhodanovi spadl kámen ze srdce. Počítač tedy proti Zemi nezaútočil. Jeho expedice získala čas i klid. •

TITAN odpočíval z jedné poloviny v podzemním hangáru a druhá byla zamaskovaná, takže pro počítač bylo těžké jej odhalit.

Pokud je někdo nezradí...

Rhodan se v této souvislosti obával hlavně Zarlta. Byl to slaboch, a kdyby došlo na lámání chleba, určitě by je Velkému Koordinátorovi zradil.

Spojař odešel a do velínu vstoupila Thora. Chvíli postávala mezi dveřmi a zamyšleně se dívala na Rhodana.

Třináct let ji tenhle pozemšťan držel na Zemi a bránil jí v návratu na Arkon. Byla naprosto skálopevně přesvědčena, že mu jeho chování nikdy nepromine. Teď už si však nebyla tak jista...

Návrat na Arkon se stal hořkým zklamáním.

Rhodan řekl, aniž by otočil hlavu: „Nerušíte mě, Thoro. Při-

stupte blíž. Rád bych s vámi mluvil. Prosím, posaďte se - mimochodem měla jste pravdu. Počítač k Zemi neposlal žádnou loď. Dělá to dobrovolně, nebo pozici Země nezná?"

„To druhé," odpověděla a posadila se. „Věřte, že kdyby pozici Země znal, vaše planeta by byla ztracena. Počítač nezná žádné city."

„Ale uvažuje logicky -jak doufám. Musí poznat, že nejsem nepřítelem Impéria."

„Zatím jste mu nepodal žádný důkaz. Každý, kdo se nechová podle jeho příkazů, je nepřítelem Impéria. A vy jste mu dokonce ukradl loď." - •

„Co když jsem to udělal jen proto, abych posloužil Impériu?"

Thora se usmála.

„To musíte počítači nejdříve dokázat. Pěny. Není to těžké? Možná bezvýchodné?"

Rhodan zavrtěl hlavou.

„Vůbec ne. Na Mooffy jsme narazili ve správný okamžik. Až ze Zalitu opět uděláme věrného poddaného Impéria, dokážeme tím svou loajalitu..."

„Já vám věřím, Perry. Teď ale aby vám uvěřil ještě i počítač."

„Vy uvažujete logicky, Thoro - a počítač taky. Uvidíme... Ale chtěl jsem s vámi mluvit ještě o něčem jiném." Chvílí váhal, pak ale rozhodným hlasem řekl: „Jak si představujete svou budoucnost, Thoro?"

„Moji budoucnost...," hlesla Thora a přes tvář jí přelétl stín. „Jakou já mohu mít na Arkonu budoucnost? Moje rodina už prakticky nežije. Crest a já jsme vyvrženci. Budu upřímná, Perry. Kdybych se nyní měla rozhodnout, zda se stanu Arkonidankou nebo Pozemšťankou, volba by pro mne nebyla těžká."

To bylo ohromující tvrzení, když si Rhodan vzpomněl, jak

arogantně a odmítavě se Thora k lidstvu původně stavěla. Rhodan vsak neuvěřil hned. Tušil nějaký zádrhel.

„Chtěla byste být Pozemšťankou?" řekl zamyšleně. „Copak Pozemšťané nejsou hluboko pod vaší úrovní, Thoro?"

„Dnes už ne, Perry. Někdy se mi dokonce zdá, že to je opačně. Neříkal Nesmrtelný něco podobného?"

Nesmrtelný! Neviditelný duch a obyvatel Planety věčného života, který Perrymu a Bullovi umožnil dlouhověkost, možná nesmrtelnost, ale Arkonidanům ji odmítl.

Rhodan se hořce usmál.

„Chápu, Thoro, ale nevím, jestli lze Nesmrtelného podplatit."

Thora ustoupila.

„Ne, Perry, tohle si nesmíte myslet! Není to věčný život, co mě láká. Arkon mě zklamal. Za deset let jsem u vás prožila tolik, co bych na Arkonu nepřežila za dlouhá tisíciletí. Dnes jsem přesvědčena, že pokud by Velkému Impériu vládli lidé, došlo by k jeho dalšímu rozkvětu!"

Rhodan na to neodpovídal. Cítil, že Thora *říká* pravdu. Chtěl znovu něco namítnout, když se do velínu jako velká voda vřítil Bull a ohlásil ukončení cvičení.

„Díky, Bully. Další cvičení bude večer."

Bull se zarazil.

„Něco se **stalo?" zeptal** se s **obavami v hlase.**

„„Ne, nic - aspoň nic takového, co by tě mohlo zneklidnit."

„Aha!" řekl Bull, aniž by cokoliv pochopil, zavrtěl hlavou a odešel. Zabouchl za sebou dveře.

Rhodan se opět otočil k Thoře. Nálada byla pryč. Její ústa byla opět přísně sevřená a v očích scházel vášnivý třpyt. Teď už to byla zase jenom ta chladná Thora, kterou tak dobře znal. Teď už však věděl, že existuje ještě jedna Thora. Ta, které si vážil.

‚Thora, která měla srdce.

^ A ^

Gucky a Tama Jokida se na loď vrátili až večer. Rovnou vešli do velínu. Gucky zasalutoval chlupatou packou.

„Zvláštní akce skončena," ohlásil. „Během uplynulých dvou týdnů byli zničeni všichni Mooffové na této planetě. Zdejší vědci si sice lámou hlavy tím, jak mohl z dokonale těsných zvonů utéct plyn, ale obávám se, že nenajdou žádné vysvětlení."

„Co lodě?"

Gucky pokrčil rameny.

„Všechny dosažitelné jsme obhlídli. Jistě, občas se vracejí lodě z dalekých letů a ty ještě mají Mooffy na palubě."

„O ty se musíš taky ještě postarat," poplácal Rhodan Guckyho po zádech. „Vaše akce ještě neskončila. Pánové Mooffů musejí získat dojem, že jejich svěřencům zdejší klima nesvědčí."

^ ^ ^

John Marshall Rhodanovu domněnku potvrdil.

„Když teď Mooffové vymírají, tajné hnutí odporu velmi sílí. Zdejší lidé nechtějí, aby jim vládl současný Zářit."

„Zaliterané jsou podivuhodní...," poznamenal Noir.

„Hele, Perry," ozval se Gucky z rohu, kde chroustal mrkev, „a co kdybysme si vzali na paškál celou zdejší vládu? Stačí jeden silnej sugestor a rázem se zbavíme všech potíží!"

„Jistě," přikývl Rhodan, „ovšem nikdy bychom se nedozvěděli, kdo za tím vším vlastně vězí. Zářit musí zůstat na svobodě a musí jednat podle vlastního uvážení, jinak ti takzvaní Páni pojmou podezření. Musíme je'odhalit. Zářit je jenom loutka. Pokud jí odřízneme nitky, zhroutí se a my už se nikdy nedozvíme, kdo za ty nitky tahal. Dobrá, Mooffy jsme vyří-

dili. Podporujeme hnutí odporu. Ale tím jsme prozatím skončili. Prozatím, říkám."

„Jestli tomu dobře rozumím, Zářit bude moct provést svůj plán, abychom..."

„To ne. My mu dovolíme jenom prvních pár kroků, víc ne. V okamžiku, kdy odhalíme šedé eminence v pozadí, zaútočíme a zachráníme Impérium. Víc toho nechci."

„Vy jste rozhodnut zachránit Impérium?" podivil se Crest.

„Ano."

Crest se na něj zahleděl.

„A kvůli komu?"

Rhodan neodpověděl, jen se usmál.

^ ^ ^

Zářit Demesor podruhé navštívil palubu TITANU.

Nepřišel sám, vzal s sebou nějaké důstojníky jako tělesnou stráž.

Zářit nedokázal skrýt svůj neklid. Tvářil se sice přívětivě a vstřícně, ale bylo na něm vidět, že ví o temných mracích na obzoru svých cílů. Přirozeně že nevěděl o rozhodující roli Mooffů, ovšem na druhou stranu, jak teď mohl uhádnout myšlenky svých poddaných, když neměl k ruce žádné telepaty?

Kráčel Rhodanovi vstříc.

„Od vašeho příletu na naši planetu uplynulo mnoho času," začal Zářit. „Ještě stále však setrváváte v mlčení a nechcete mi prozradit, jak se vám podařilo proniknout ochranným prstencem Arkonu."

Rhodan se chladně usmál.

„Představujete si to moc jednoduše. Zářite Demesore. Musím vás varovat. I kdybyste prstencem pronikl, ocitl byste se tváří v tvář mocné arkonidské flotile, řízené roboty. Nemyslím, že byste měl sebemenší šanci dobýt Impérium."

„Kdo říká, že ho chci dobýt? Chci ho jen vysvobodit ze své-volné nadvlády počítače, to je vše."

„Chvályhodný záměr," přiznal Rhodan. „A já vám mám přitom pomáhat?"

„Jistě. Copak počítač není vaším odpůrcem? Nepronásleduje vás jako smrtelného nepřítele? Netuším, co by vám mohlo zabránit ve spojenectví se mnou."

„Třeba mi v tom brání jenom opatrnost. A ještě něco - můžete počítat s podporou svého obyvatelstva?"

Zářit sebejistě přikývl.

„To dokonale mohu! Zaliterané milují mír, ale jsou připraveni i k boji, když jde o jejich svobodu."

„Dobrá," souhlasil Rhodan. „Vnitřní záležitosti Zalitu se mě netýkají. Až se rozhodnete, že přišel váš čas, ukážu vám cestu ochranným prstencem Arkonu, ani o vteřinu dřív."

„Mám čas," odpověděl zklamaný vládce planety. „Ale na znamení svého přátelství jsem na dnešek uspořádal v mém paláci oslavu. Zvu i vás a vaše důstojníky. Přijímáte?"

„Proč ne? Kolik lidí smím vzít s sebou?"

„To samozřejmě záleží na vás. Myslím, že přivedete jen své nejlepší přátele. Ještě něco - dnes mě navštívil osobní kurýr z Arkonu. Počítač má údajně informace o tom, že jste z Arkonu uprchlí sem. Já jsem však takovou domněnku energicky odmítl."

„Děkuji vám," odpověděl Rhodan, přestože mu bylo jasné, že Zářit lže.

^ ^ ^

Ke své neskonalé lítosti musel Bull zůstat na palubě TITANU. Rhodan mu vysvětlil, že nemůže nechat loď bez velení a že právě on, Bull, je tím jediným pravým mužem pro případ, že by se stalo něco nečekaného.

To Bulla trochu utěšilo.

Rhodan pak pečlivě vybral svůj doprovod. Kromě Thory, Cresta a Haggarda s sebou vzal ještě mutanty Marshalla, Čubaje a Adrého Noira. Teleoptik Ralf Marten seděl ve své kajutě, ale jeho duch byl s nimi v paláci.

Jeli několika vozy. Cestou se Crest obrátil na svého spolucestujícího, doktora Haggarda, který mu před léty zachránil život, protože vyléčil jeho leukémii. „Chci se vás na něco zeptat, Franku."

„Jistě, ven s tím!"

Crest se zamyslel a pak si povzdechl.

„Považujete za reálné, že by pomocí známých prostředků bylo možné obnovit strukturu lidských buněk?"

Haggard zkoumavě zvedl hlavu. Samozřejmě věděl, co se stalo na planetě Poutník. Věděl, že v Rhodanově moci je rozhodnout, který z dalších pozemšťanů se stane nesmrtelným. Jen oba Arkonidané byli z tohoto procesu vyloučeni. Haggard věděl, jak se asi musejí cítit. Byla to nespravedlnost, protože právě tihle dva žádné dekadenci nepodlehli.

„Kdyby to šlo," odpověděl tiše Haggard, „přelstili bychom nejen Rhodana, ale i Nesmrtelného - uvědomujete si to?"

„Ne! Kdybychom byli schopni docílit nesmrtelnosti medicínskou cestou a nebyli odkázáni na blahovůli nějaké cizí civilizace, nikoho bychom nepřelstili. To, co bychom vypracovali, by bylo naší zásluhou."

„Jak dlouho o téhle věci přemýšlíte?"

Crest zavřel oči.

„Nesmrtelný nám několikrát pomohl. Jeho cenou za to je, že zachováváme tajemství věčného života..."

Haggard přikývl.

„Tak vidíte, máme stejný názor. Nesmrtelný se živí světlem hvězd. Vy také. Grešle?"

„Ne," poznamenal Arkonidan lítostivě. „Ale vím, že bez

pohledu na ně nedokážu žít. Možná je v tom nějaká souvislost."

„Ano, možná," odpověděl Haggard. „Ještě si o tom promluvíme. Možná že máte nějakou naději. Vy a Thora..."

^ ^ ^

Během oslavy se nejvíce činili Marshall a Noir. Telepat kontroloval přítomné a přitom zjistil, že se jedná toliko o Zarltovi přívržence. Náhodou mezi nimi objevil též vrahy starého Zarlta. Šlo o vysoce postavené úředníky současné vlády a o několik důstojníků flotily, ke které Demesor původně patřil.

André Noir mezitím zkontroloval mozky přítomných ohledně hypnobloků. O nějakém vlivu Mooffů už nemohlo být ani řeči. Zaliterané byli svobodni, nicméně nadále trvali na původním plánu.

Ras Čubaj zatím žádnou práci neměl a stejně jako ostatní se choval zdrženlivě a tiše se bavil.

Byl to Marshall kdo najednou zachytil cizí hypnotické impulzy.

Zrovna mluvil s Milforem, šéfem výzbroje flotily. Proto se na ty impulzy nedokázal plně soustředit, neboť Milfor mu neustále kladl nové otázky a čekal na odpovědi. Teprve s Noirovou pomocí se omluvil a vyhledal klidnější místo za bohatým stolem s laskominami.

Nejdříve si myslel, že to jsou Mooffové, kteří se snaží navázat ztracený kontakt, ale pak poznal svůj omyl.

Byli to Zaliterané.

Právě se činili - bojovali se strážemi a snažili se proniknout do paláce.

^ JI ^

Rhodan zrovna mluvil se Zarltem, když si všiml, že na něj Marshall nenápadně zamával. Myslel si v duchu: Je to důležité? Odpovědí mu bylo přikývnutí.

Je to tak důležité, že mohu opustit Zarlta?

Marshall znovu přitakal.

Rhodan se omluvil a vykročil přes sál. Marshall ho nenápadně následoval. Sešli se v prázdném foyeru.

„Co je,Johne?"

„Rebelové! Přemohli stráže a ve velkém počtu pronikají do paláce, aby zabili Zarlta a jeho druhy. Můj přítel Rogal akci vede. My bychom měli být uchráněni."

„Kde je Noir? Musí okamžitě zakročit, než bude pozdě. Jestli se o tom Zářit dozví, sotva se nám podán Rogala a jeho přátele zachránit."

„Rogal počítá s naší podporou."

„To si nemůžeme dovolit. Nejde přece jenom o Zarlta. Musím poznat muže v pozadí. Tak co je s Noirem? Sežeňte ho, ale rychle!"

^ ^ ^

Bomba v Regálově ruce byla odjištěna. Mladík se potutelně usmíval. Zalit bude zase svobodný! Krok za krokem se přibližoval k velkému sálu.

Vtom před sebou spatřil Noira.

Rebel se zastavil a čekal. Na chodbě bylo dost světla, aby viděl oba cizince. Muž vedle Noira v něm probouzel zájem, ale i respekt.

„Tenhle pán tě chce poznat, Rogale. Tohle je tedy Rogal, Pěny Rhodane."

Rogal to jméno znal už od Noira a Marshalla. Rhodan byl šéfem expedice, která Arkonidanům ukradla loď. Navenek nepřítel Impéria, ale jinak jeho přítel.

Ovšem Rogal byl všecko možné, jenom ne diplomat. Ještě pevněji sevřel bombu.

„Přišel jsem se postarat o spravedlnost!" řekl přísně a pohlédl přitom do Rhodanových ledově šedých očí. „Zářit musí zemřít."

Rhodan souhlasně přikývl.

„Jistěže musí zemřít, ale ne dnes, Rogale. Ještě nepřišel jeho čas. Možná to bude někdo jiný, kdo tvou práci dokončí. Pokud Zářit dnes zemře, všechno se bude znovu opakovat, ale s jiným vůdcem jeho druhu."

„Jak to?"

„Všechno ti vysvětlíme později. Až přijde čas. Teď odejdi domů dřív, nežli se Zářit dozví o plánovaném atentátu. Nemohl bych ti pomoci."

Rogal zaváhal.

„Jak jste se o nás dozvěděli?"

Rhodan se usmál.

„Prostě jsme se to dozvěděli."

Přátelsky přikývl na pozdrav a otočil se. Odešel a nechal tam jen Noira.

„No?" zeptal se Noir mladíka, který zamyšleně hleděl na svou bombu. „Budete mít rozum a počkáte, nebo dáte násilí přednost před rozumem?"

„Rozum?" zabručel Rogal. „Teď, když jsme vyřídili stráže? Teď to máme vzdát? Nebylo by to zbabělé? Kdo ví, kdy se nám zase naskytne taková příležitost... Ne, kamaráde, dávám tobě a tvým přátelům deset minut na opuštění sálu. Pak exploduje moje bomba. Zářit musí zemřít!"

Noir pochopil, že domluvy nic nezmohou. Proto mu nezbylo, než rebely opatřit posthypnotickým blokem, který je donutí zapomenout na všechno, co se tu stalo.

Když se o dvacet vteřin později Rogal a jeho druzi obrátili a vraceli se zpátky, neuměli si vysvětlit, co se to vlastně stalo;

Když byla druhý den zveřejněna zpráva o zabitých palácových strážích, nikdo se jí nedivil víc, než právě Rogal.

„Já už vůbec nic nechápu!" protestoval Bull a vyčítavě se díval na Rhodana. „To si přijdou lidi, který za nás chtějí odvést práci, a ty jim v tom bráníš..."

„Už toho nech," uklidňoval ho Rhodan. „Žádná rebelie nebude, dokud se nedozvíme, komu Mooffové sloužili. A navíc přece musíme Impériu prokázat nějakou službu, ne?"

„Ale Zářit přece chce Impérium svrhnout!"

Rhodan se usmál.

„To se mu nepovede. Jen trpělivost, příteli, hlavně trpělivost..."

^ A ^

Zaliter Orbson, velící důstojník vesmírné hlídky v sektoru Vogy, převzal náklad na okraji soustavy. Těžký transportér se právě vynořil z hyperprostoru a za několik vteřin zmizí v neznámém směru. Jeho tajný úkol ho vedl do vzdálené sluneční soustavy s planetou o téměř dvojnásobné gravitaci.

Na této planetě žili Mooffové.

Orbson pozoroval řadu skleněných nádob se značnou nevolí. Ty neforemné potvory neměl rád, ale něco ho přitom nutilo, aby jim to nedával najevo. Zářit mu přikázal přivézt asi dva tisíce těchto bytostí.

Aniž by to tušil, byl pod vlivem Mooffů, kteří dostali nové instrukce ještě předtím, než je naložil.

Převzetí nákladu proběhlo bez problémů.

Orbsonova loď se vracela na Zalit, zatímco transportér ukázal slunci Voga záda a ponořil se do hlubin vesmíru.

Neznámí opět natahovali ruku po Impériu. Zalit měl své nové Mooffy.

^ JL ^

„Tohle už snad ani není loď, ale planeta," hlesl vyčerpaně Bull a padl do černé šachty antigravu, následován Julianem Tifflorem, zvaným Tiff. Jejich pád byl měkce zbrzděn silovým polem a změnil se v pozvolné snášení.

„Neříkal jste před pár dny něco podobného?" zeptal se Tiff.

Bull přistál a vyšel na chodbu. Z blízkého reproduktoru se ozval Rhodanův hlas: „Poplach! Všechny zbraňové centrály obsadit! Okamžitě všichni na svá místa!"

Bull zaklel a rozběhl se.

' Hledali sektor D 135, tedy jedno ze stanovišť dezintegrátorů.

O pět minut později dopadl do křesla a otřel si pot z čela. Sotva pohlédl na Tiffa, z reproduktoru se ozvalo: „Výborně! Loď za deset minut připravena k boji! Zítra to dokážeme za devět minut!" A po chvíli: „Být tak teleporterem, co říkáš, Bully?"

Reginald Bull jen zabručel. Co kdyby byl někde nablízku Gucky? Mohl by jeho poznámku považovat za urážku své malé, chlupaté osoby...